

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்- 289)

Mar (1) / 2019

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	8
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	12
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	19
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	26

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 109)

21. ப1கார: பத்மநாபச்ச பவித்ர: பச்சிமாநந:

ப2கார: புல்லநயநோ லாங்கலீ ச்வேதஸம்ஜ்ஞித:

பொருள் - “ப1” என்னும் அக்ஷரத்தை “பத்மநாப, பவித்ர, பச்சிமாந” என்பர். “ப2” என்னும் அக்ஷரத்தை “புல்லநயநோ, லாகங்கலிந், ச்வேத” என்பர்.

22. ப3காரோ வாமநோ ஹ்ரஸ்வ: பூர்ணாங்க: ஸ ச கத்யதே

பல்லாதகோ ப4காரச்ச ஜ்ஞேய: ஸித்திப்ரதோ த்ருவ:

பொருள் - “ப3” என்னும் அக்ஷரத்தை “வாமந, ஹ்ரஸ்வ, பூர்ணாங்க” என்பர். “ப4” என்னும் அக்ஷரத்தை “பல்லாதக, ஸித்திப்ரத, த்ருவ” என்பர்.

23. மகாரோ மர்தந: கால: ப்ரதாந: பரிபட்யதே

சதுர்கதிர்யகாரச்ச ஸுஸூக்ஷ்ம: சங்க: உச்யதே

பொருள் - “ம” என்னும் அக்ஷரத்தை “மர்தந, கால, ப்ரதாந” என்பர். “ய” என்னும் அக்ஷரத்தை “சதுர்கதி, ஸுஸூக்ஷ்ம, சங்க” என்பர்.

24. அசேஷுவநாதாரோ ரோநல: காலபாவக:

லகாரோ விபுதாக்யச்ச தரேச: புருஷேச்வர:

பொருள் – “ர” என்னும் அக்ஷரத்தை “அசேஷபவந்தார, அநல, காலபாவக” என்பர்.
“ல” என்னும் அக்ஷரத்தை “விபுதா, தரேச, புருஷேச்வர” என்பர்.

25. வராஹச்சாம்ருதாதாரோ வகாரோ வருண: ஸ்ம்ருத:

சகார: சங்கர: சாந்த: புண்டரீக: ப்ரகீர்தித:

பொருள் – “வ” என்னும் அக்ஷரத்தை “வராஹ, அம்ருதாதார, வருண” என்பர். “ச”
என்னும் அக்ஷரத்தை “சங்கர, சாந்த, புண்டரீக” என்பர்.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்
(பகுதி - 289)

மேலும் இங்கு, அந்த கபிலதந்தரத்தில் கூறப்பட்ட எந்த ஒரு விஷயமும், நினைவுபடுத்தப்படவில்லை. உதாரணமாக, கட. (3-10) - இந்தரியேய்ய: பரா ஹி அர்த்தா: - இந்தரியங்களைக் காட்டிலும், அவற்றால் அறியப்படும் விஷயங்கள் உயர்ந்தவை - என்பதன் மூலம், இந்தரிய விஷயங்களான சப்தம் முதலானவை, இந்தரியங்களைக் காட்டிலும் மேலானவை என்று கூறப்பட்டது; ஆனால் கபிலதந்தரத்தில், சப்தம் போன்ற விஷயங்கள், இந்தரியங்களுக்குக் காரணப் பொருள்களாக உள்ளன என்று கூறப்படவில்லை. இது போன்றே, கட. (3-10) - அர்த்தேய்ச்ச பரம் மந: - விஷயங்களைக் காட்டிலும் மனம் உயர்ந்தது - என்பதும் கபில தந்தரத்தில் சேராது; காரணம், மனம் என்பது காரணப்பொருளாக இல்லாததால் ஆகும். இது போன்றே, கட. (3-10) - புத்தேராத்தம் மஹாந் பர: - மஹான் என்பது புத்தியைக் காட்டிலும் மேலானது - என்பதும், கபிலதந்தரத்தில் பொருந்தாது; காரணம், கபில தந்தரத்தில், புத்தி என்பதே மஹத் என்பதாகும் (அதாவது இரண்டும் ஒன்று); ஆக மஹத் என்பது மஹத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது என்பது ஸம்பவிக் காது. அடுத்த, மஹத் தத்வத்தை ஆத்மா என்று சிறப்பித்துக் கூறுவதும் பொருந்தாது (இதுவும் கபிலரின் கருத்தாகும்). ஆகவே, இந்தப் பகுதியில், (கடோபநிஷத் வரியில்) பலவிதமாக உருவகப்படுத்தப்பட்டவையே கூறப்பட்டன என்றாகிறது.

அடுத்து, “தர்சயதி ச - வாக்கியத்தின் எஞ்சிய பகுதியில் காணலாம்” என்பது விளக்கப்படுகிறது. கட. (3-12) - ஏஷ ஸர்வேஷு பூதேஷு கூட: ஆத்மா ந ப்ரகாசதம் | த்ருச்யதே த்வக்யயா புத்தயா ஸூக்ஷ்மயா ஸூக்ஷ்ம தர்சிபி: - இந்த ஆத்மா அனைவருக்குள்ளும் அவர்களால் அறியப்படாதவனாக, தன்னை

வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதபடி உள்ளான். ஆனால் அவன் ஸூக்ஷ்மமான பார்வை கொண்டவர்களால், அவர்களுடைய ஸூக்ஷ்மமான புத்தியால் அறியப்படுகிறான் - என்றும், கட. (3-13) - யச்சேத் வாங்மநஸீ ப்ராஜ்ஞ: தத் யச்சேத் ஜ்ஞாந ஆத்மநி | ஜ்ஞாநம் ஆத்மநி மஹதி நியச்சேத் தத் யத் சாந்த ஆத்மநிம் - ஞானி ஒருவன் தனது வாக்கை மனத்தில் அடக்கவேண்டும், மனத்தை ஆத்மாவில் உள்ள ஞானத்தில் அடக்கவேண்டும், ஞானத்தை உயர்ந்த ஜீவாத்மாவில் அடக்கவேண்டும், ஜீவாத்மாவை எப்போதும் அமைதியான பரமாத்மாவில் அடக்கவேண்டும் - என்று கூறப்பட்டது. அதாவது, யார் தனது அகம் மற்றும் புற இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்த வில்லையோ, அவர்களால் பரமபுருஷனைக் காண இயலாது என்றும், கட. (3-13) - யச்சேத் வாங்மநஸீ - வாக்கை மனத்தில் அடக்கவேண்டும் - என்பதன் மூலம் குதிரைகள் போன்று உருவகம் செய்யப்பட்ட இந்த்ரியங்களை வசப்படுத்துவது எப்படி என்றும் இங்கு கூறப்பட்டது.

“வாசம் மநஸி நியச்சேத்” என்பதன் மூலம், “வாக்கின் தலைமையில், கர்மேந்த்ரியங்களும் ஞானேந்த்ரியங்களும் மனத்தில் அடக்கப்படவேண்டும்” என்பது கூறப்பட்டது. இங்கு “வாக்” என்பது இரண்டாம் வேற்றுமையில்¹ உள்ளது. ஆனால் அதற்கான விசுவாசமானது, பாணி. (7-1-39) - ஸூபாம் ஸூலுக் - “ஸூ” என்பது சில நேரங்களில் விசுவாசமான இடத்தில் வந்து, வர வேண்டிய விசுவாச மறைகிறது - என்ற விதியின் அடிப்படையில் மறைந்துள்ளது². ஆனால், “மநஸீ” என்பதன் ஏழாம் வேற்றுமைக்கான³ விசுவாசமானது, தீர்க்கமாக உள்ளது. “தத் யச்சேத் ஜ்ஞாந - மனத்தை, ஆத்மாவில் உள்ள ஞானத்தில் அடக்கவேண்டும்”; இங்குள்ள “ஞானம்” என்ற சொல்லால், முன்பு கூறப்பட்ட புத்தியே உணர்த்தப்படுகிறது. “ஜ்ஞாந ஆத்மநி” - இந்த இரண்டும், தனித்தனியாக உள்ள ஏழாம் வேற்றுமைகள் ஆகும்; அதாவது, “ஆத்மாவில் உள்ள ஞானத்தில் அடக்கவேண்டும்” என்று பொருள். “ஜ்ஞாநம் ஆத்மநி மஹதி நியச்சேத் - புத்தியானது கர்த்தாவாகிய உயர்ந்த ஆத்மாவில் அடக்கப்படவேண்டும்”. “தத்

¹ இரண்டாம் வேற்றுமை - உதாரணம் “இராமனுக்கு அல்லது இராமனிடம்”. அதாவது அனைத்தும் “வாக்” கிடம் சென்று, அதன் தலைமையில் மனத்தை அடைகின்றன.

² அதாவது, கட. (3-13) - வாங்மநஸீ - என்பதில் “வாக்” என்பதுடன் நிற்பது காண்க.

³ ஏழாம் வேற்றுமை - உதாரணம் “இராமனில்”. அதாவது அனைத்தும் “மனத்” தில் அடங்குகின்றன.

யச்சேத் சாந்த ஆத்மநி - அந்தக் கர்த்தாவை (ஆத்மாவை), அனைத்திற்கும் அந்தர்யாமியாக உள்ள பரப்ரஹ்மத்தில் அடக்கவேண்டும்". "தத்" என்பது நபும்ஸக லிங்கத்தில்⁴ உள்ளது ஏற்கப்படுவதே ஆகும். அதாவது, இப்படியாக தேரில் அமர்ந்துள்ளதாக உருவகப்படுத்தப்பட்டவன், தனது இலக்காக விஷ்ணுவின் பரமபதத்தையே கொண்டு, அதனை அடைகிறான் என்பதே இங்கு கூறப்படுகிறது.

பூர்வபக்ஷம் - ஆனால் சரீரம் என்பது கண்களால் காணக்கூடியது, அவ்யக்தம் என்பது கண்களால் காணஇயலாதது; இப்படி உள்ளபோது, அவ்யக்தம் என்பது எவ்விதம் சரீரத்தைக் குறிக்கும்? இதற்கான விடையை அடுத்த ஸூத்ரத்தில் கூறுகிறார்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

---

⁴ நபும்ஸக லிங்கம் - அலிப்பால். அதாவது "தத்" என்ற சொல்லானது, அதற்கு முன்பாக ஆண்பாலில் உள்ள "ஆத்மா" என்பதைக் குறிப்பதாகும். இங்கு அலிப்பால் மூலம் ஆண்பால் கூறப்படுகிறது. ஆனால், இவ்விதம் இரண்டு பால்களை மாற்றிக் கூறுவது ஏற்கப்பட்டதே ஆகும் என்கிறார்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 289)

கைவல்யம் மூலம் பாபங்கள் விலகுவதில்லை

மூலம் - “ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்ற இவ்வளவால் “மாமேவைஷ்யஸி” என்று சொன்ன பகவத் ப்ராப்தி ஸித்திக்குமோ? ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி உண்டாயே பகவத் ப்ராப்தியன்றிக்கே ஸ்வாத்ம மாத்ர அநுபவரூபமான கைவல்யம் பெறுவாருமில்லையோ? பகவத் ப்ராப்தியிற்காட்டில் வேறுபட்ட கைவல்யம், “இஹ லௌகிகர்மைச்வர்யம் ஸ்வர்காத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் பகவந்தம் ச மந்த்ர: அயம் ஸாதயிஷ்யதி” என்று நாரதாதிகளாலே சொல்லப்பட்டதிறே. ஆளவந்தாரும் “ஐச்வர்யாக்ஷர யாதாத்மய பகவச்சரணார்திநாம்” என்றும், “ஸம்ஸ்க்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு” என்றும் அருளிச்செய்தார். கத்யத்திலும் “ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸாக்ஷராந்” என்கிற வாக்யமும் உபாத்தமாயிற்று. ஸ்ரீகீதாபாஷ்யாதிகளிலும் இவ் அர்த்தம் ப்ரபஞ்சிதம். ஆகையால் “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி என்ற ஸர்வபாப நிவ்ருத்தி, கைவல்யத்துக்கும் பகவத் ப்ராப்திக்கும் பொதுவன்றோ?” என்கை மந்த சோத்யம். எங்ஙனே என்னில், ஸர்வபாபங்களும் கழிந்தால் ஸ்வத:ப்ராப்தமான பகவதநுபவத்தை இழந்து கிடக்கைக்குக் காரணமில்லாமையாலே அப்போது பகவதநுபவ ரஹிதமான ஆத்ம மாத்ர அநுபவம் கடியாது. ஆகையால் அவ் அவஸ்தையில் ஐச்வர்யமும் ஜராமரணாதி துக்கங்களும் வருகைக்கு ஈடான கர்மங்கள் கழிந்து, பரிபூர்ண பகவதநுபவத்துக்குப் ப்ரதிபந்தகமான கர்மம் கழியாதே கிடக்கிறவளவிலே, “யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத:” என்னும்படியிருப்பது ஒரு ஸ்வாத்மநுபவ ஆநந்தவிசேஷம். “ஆத்மார்த்த சேத் த்ரய: அப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதகா:” என்று சொல்லுகிறபடியே தனக்கு

சக்யமாயிருப்பதோர் உபாய விசேஷத்தாலே ஸித்தித்த இவ் அநுபவத்தை, அசிதநுபவத்தோடும் பகவதநுபவத்தோடும் துவக்கில்லாதபடியாலே, கைவல்யமென்று பேரிட்டார்கள்.

விளக்கம் – கீதை (18-66) - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களையும் விலக்கி - என்பதற்கு ஏற்ப, அனைத்து பாபங்களும் விலகின நிலையில், “மாமேவைஷ்யஸி - நீ என்னையே அடைவாய்” என்று பகவான் உரைத்தபடியே “பகவானை அடைதல்” என்பது ஏற்படுமோ? அனைத்து பாபங்களும் நீங்கிய பின்னர், “பகவானை அடைதல்” என்பது அல்லாமல், “தனது ஆத்மஸ்வரூபத்தை மட்டுமே அனுபவித்தல்” என்ற வடிவில் உள்ளதான கைவல்யத்தையும் சிலர் அடைகிறார்கள் அல்லவோ? “பகவானை அடைதல்” என்பதைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான கைவல்யமானது, நாரதீயகல்பத்தில் - இஹ லௌகிகமைச்வர்யம் ஸ்வர்காத்யம் பாரலௌகிகம் | கைவல்யம் பகவந்தம் ச மந்தர்: அயம் ஸாதயிஷ்யதி - இந்த மந்த்ரமானது (திருமந்த்ரம்) இம்மையில் செல்வத்தையும், மறுமையில் ஸ்வர்கத்தையும் அளிக்கிறது; மேலும் கைவல்யம் மற்றும் பகவத் அனுபவத்தையும் அளிக்கிறது - என்று நாரதமஹரிஷி போன்றவர்கள் கூறினார்கள் அல்லவோ? ஆளவந்தாரும், கீதார்த்த ஸங்க்ரஹத்தில் (12) - ஐச்வர்ய அக்ஷர யாதாத்மய பகவச் சரணார்திநாம் - ஐச்வர்யம், ஆத்ம அனுபவம், பகவத் திருவடிகளின் அனுபவம் - என்றும், சதுச்ச்லோகி (3) - ஸம்ஸ்ருத்யக்ஷர வைஷ்ணவாத்வஸு - ஆத்ம அனுபவம் மற்றும் பகவத் அனுபவம் - என்றும் அருளிச்செய்தார். கத்யத்தில் - ஸர்வகாமாம்ச்ச ஸ அக்ஷராந் - அனைத்து விருப்பங்களையும், கைவல்யத்தையும் விட்டு - என்ற வாக்கியமானது எடுத்துக் கூறப்பட்டது. இந்தக் கருத்தானது ஸ்ரீகீதாபாஷ்யம் போன்றவற்றிலும் விரிவாகக் கூறப்பட்டது. எனவே “அனைத்து பாபங்களும் விலகுதல்” என்பது கைவல்யம் மற்றும் பகவானை அடைதல் ஆகிய இரண்டிற்கும் பொதுவானதே ஆகும் அல்லவோ என்று கேட்பது மந்தமான புத்தி கொண்ட கேள்வியாகும். எப்படி? அனைத்து பாபங்களும் நீங்கிய பின்னர், தானாகவே கிட்டவல்லதாகிய பகவத் அனுபவத்தைப் பெறாமல் இருப்பதற்கு எந்தவிதமான காரணமும் இல்லை; ஆகவே அந்த நிலையில் பகவத் அனுபவத்தைத் தவிர்ந்துள்ளதான ஆத்ம அனுபவம் மட்டும் கிட்டுதல் என்பது ஏற்படாது. எனவே

அத்தகைய சூழலில், ஐச்வர்யம் மற்றும் வயோதிக மரண துக்கங்கள் உண்டாவதற்குக் காரணமாக உள்ள கர்மங்கள் அனைத்தும் கழியப் பெற்று, பரிபூர்ணமான பகவத் அனுபவம் உண்டாவதற்குத் தடையாக உள்ள ஏதேனும் ஒரு கர்மம் கழியாமல் உள்ளபோது, கீதை (6-22) - யம் லப்த்வா சாபரம் லாபம் மந்யதே நாதிகம் தத: - ஆத்ம அனுபவம் என்னும் நிலையில் உள்ள ஒருவன் அதிலிருந்து ஓய்ந்தாலும், ஆத்மாவை மட்டுமே விரும்புவனாக - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவை அனுபவிப்பதால் ஒரு ஆனந்தம் உண்டாகிறது. கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம் (27) - ஆத்மார்த்த சேத் த்ரய: அப்யேதே தத் கைவல்யஸ்ய ஸாதகா: - ஜீவாத்ம அனுபவம் என்னும் கைவல்யத்தை கர்மயோகம், ஞானயோகம் மற்றும் பக்தியோகம் ஆகிய மூன்றும் அளிக்கவல்லவை - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது சக்திக்கு ஏற்றதொரு உபாயம் மூலம் கிட்டிய இந்த ஆத்ம அனுபவமானது, “அசித் பொருள்களை அனுபவித்தல், பகவத் அனுபவம் பெறுதல்” ஆகிய இரண்டினோடும் சேராமல் உள்ளதால், இதற்கு “கைவல்யம்” என்று பெயரிட்டனர்.

பகவானை அடைதல் என்பதைக் கைவல்யம் என்றும், கைவல்யத்தை மோக்ஷம் என்றும் கூறுவதன் காரணம்

மூலம் - பகவத் ப்ராப்தியில் கைவல்ய சப்தம் ஸர்வோபாதி நிவ்ருத்தியை நினைக்கிறது. ஆத்ம மாத்ர அநுபவ விஷயமாக “ஸ்வாத்மாநுபூதிரிதி யா கில முக்திருக்தா” இத்யாதிகளில் ப்ரயுக்தமான முக்தி சப்தமும், “விகதேச்சா பய க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ:” இத்யாதிகளிற் போலே நிர்வாஹம். “ஜரா மரண மோக்ஷாய” என்றதுவும் தேவர்களுடைய அபரத்வ வ்யபதேசம் போலே அபேக்ஷிகம்; க்ரமேண முக்தி பர்யந்தமாம் விஷயத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதாகவுமாம். இப்படி விபவ வ்யூஹ ஸாலோக்யாதி மாத்ரத்தில் முக்தி சப்தமும் நிர்வாஹம். “லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த:” என்று நியமிக்கப்பட்டதிறே. இதிற் சொன்ன ஸாயுஜ்யம் பரமபதத்திற் சென்றவனுடைய போக ஸாம்யமாம்.

விளக்கம் - “பகவானை அடைதல்” என்பதும் சில இடங்களில் “கைவல்யம்” என்று கூறப்படுகிறது; இதன் காரணம் முக்தி பெற்ற நிலையில் அனைத்து தடைகளும் விலகுவதால் ஆகும். ஸ்ரீவரதராஜ ஸ்தவம் (81) - ஸ்வாத்ம அநுபூதி: இதி யா கில முக்திருக்தா - ஆத்ம அனுபவம் என்பதான இந்த முக்தியையும் - என்பது போன்ற இடங்களில், ஆத்ம அனுபவத்தை முக்தி என்னும் சொல்லால் கூறுவது, கீதை (5-28) - விகதேச்சா பய க்ரோதோ ய: ஸதா முக்த ஏவ ஸ: - ஆசை, பயம், கோபம் ஆகியவை நீங்கப் பெற்றவனாக மோக்ஷத்தில் மட்டுமே ஆசை கொண்டவனாக ஆத்மாவைப் பார்ப்பதில் நோக்கம் உள்ள ஒருவன் - என்று கூறவது போன்றே ஆகிறது. கீதை (7-29) - ஜரா மரண மோக்ஷாய - (கைவல்யம் என்பது) வயோதிகம் மற்றும் மரணத்திலிருந்து மோக்ஷம் - என்று கூறுவதும், (அமரர்கள் அல்லாத) தேவர்களை, அமரர்கள் என்று கூறியிருப்பது போன்றே ஆகும். அல்லது கைவல்யம் என்பதும் படிப்படியாக முக்தி நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் என்று கூறுவதாகவும் கொள்ளலாம். இவ்விதமாகவே விபவம், வ்யூஹம், ஸாலோக்யம் ஆகிய லோகங்களை அடைவதும் முக்தி என்னும் சொல்லால் கூறப்பட்டது என்று கருத்து. ஸ்ரீமத் பாகவதம் - லோகேஷு விஷ்ணோர் நிவஸாந்தி கேசித் ஸமீபம்ருச்சந்தி ச கேசிதந்யே அந்யே து ரூபம் ஸத்ருசம் பஜந்தே ஸாயுஜ்யமந்யே ஸ து மோக்ஷ உக்த: - ஸர்வேச்வரனை உபாஸனை செய்தவர்களில் சிலர் அவனுடைய லோகத்திலேயே வஸிக்கின்றனர் (ஸாலோக்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்கு மிகவும் அருகில் வஸிக்கின்றனர் (ஸாமீப்யம்), ஒரு சிலர் அவனுக்குச் சமமான ரூபம் பெறுகின்றனர் (ஸாரூப்யம்), சிலர் எம்பெருமானுக்குச் சமமான இன்பங்களை அனுபவிக்கின்றனர் (ஸாயுஜ்யம்); இந்த ஸாயுஜ்யம் என்பதே மோக்ஷமென்றும் கூறப்படும் - என்று கூறப்பட்டது. இதில் கூறப்பட்டதான ஸாயுஜ்யம் என்பது பரமபதத்திற்கு செல்லும் ஒருவன், பகவானைப் போன்றே ஆனந்தத்துடன் உள்ளான் என்னும் நிலையாகும்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 109)

226. [1] தேவிமார் பணியா நேர்ப்பட்ட நல்ல கோட்பாடு என்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதினையுடைய ஸத்யகாமன் கொண்ட வ்யாவ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையும் அச்சமும்தீர, [2] தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பலப்ரத்யுபகாரமாக வேந்தர் தலைவன் கந்யகா தாநம்போலே ஆரத்தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்ம லாபத்தாலே அடிவிளங்கிப் பணைத்து [3] ஜந்மபாசம்விட்டு ஆத்வாரம் ஆளுமாளாரென்று பரிந்து அநுரூபனோடே அமர்ந்து பிரிவில் க்ருபண தசையாகத் துவரும் ஸீதா குணங்களாலே ப்ரீதி வர்த்தித்து, [4] தித்திக்க வுள்ளே உறைந்து கண்டுகொண்டிருந்து அமாநுஷ போகமாக்கினவன் [5] மூன்று தத்துக்குப் பிழைத்த அருவினை நோய் மறுவலிடாமல் சிறியேனென்றதின் பெருமையைக் காட்ட [6]தேஹாதிகளில் பரமாய் நின்று நினைக்கில் லக்ஷ்மீ துல்யமாய் அவர்க்கே குடிகளாம் பரதந்த்ர ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்தித்தவர் [7] ஸ்வஸாதந ஸாத்யஸ்தர் இருகரையராகாமல் மண்ணவரும் வானவரும் நண்ணுமத்தையே குறிக்கொண்மின் உள்ளத்தென்று ப்ராப்யைக பரராக்குகிறார் எட்டாம்பத்தில்.

அவதாரிகை - எட்டாம் பத்தால் கீழ்ச்சொன்ன ஸர்வசக்தியோகத்தாலே நித்யமாகக் கல்பிதமா போக்யபோகோபகரண போகஸ்தாநங்களையுடையவனாகையாலே ஸத்யகாமனான ஸர்வேச்வரன், கீழ் தமக்குண்டான வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரித்து தன்னனுபவாலாபத்தாலே கலங்கி, தன்னுடைய குணத்திலும் ஸ்வரூபத்திலும் அதிசங்கை பண்ணி ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தாலே அஞ்சின விவரை தரிப்பிக்கைக்காக பூர்வோக்தோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க; அத்தாலே க்ருதஜ்ஞராய், அதுக்குப் பலமாக இவர் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ண அத்தாலே தான் பெறாப்பேறு பெற்றானாய் இவர்க்குண்டான ஆத்ம குணங்களாலே

அதிப்ரீதனாய், இவர் திருவுள்ளத்திலேயிருந்து நிரதிசயமாக வநுபவிப்பித்து, இனி அயோக்யரென்றகலாதபடி ஆத்மஸ்வரூப வைலக்ஷணயத்தை ப்ரகாசிப்பிக்க, அதினுடைய யாதாதம்யத்தை யநுஸந்தித்தவர் கீழ் தம்முடைய ப்ராப்யப்ராபகங்களைக் கேட்டு உகந்தவர்கள் ப்ராப்யமொன்றும் ப்ராபகமொன்றுமாய் இருகரையராகாதபடி ப்ராப்யமாகச் சொன்ன விஷயமொன்றிலுமே அவர்களைத் தத்பரராக்குகிறாரென்கிறார்.

விளக்கம் - இதுவரை கூறப்பட்ட அனைத்துவிதமான ஆற்றலுடன் கூடிய தன்மையால் எப்போதும் இருப்பதாக உரைக்கப்படுகின்ற இனிமையான பொருள், இன்பத்தை அனுபவிக்கவல்ல இடம் மற்றும் அதற்கான கருவிகள் ஆகியவற்றை உடையவன் என்பதால் விருப்பங்கள் அனைத்தும் நிறைவேறப்பெற்ற ஸர்வேச்வரன், ஆழ்வாரைப் பிழைக்க வைக்க எண்ணினான். அதாவது ஆழ்வார் தனக்கு ஏற்பட்டதான சொற்கள் மூலமாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தையும் மறந்து, பகவத் அனுபவம் கிட்டவில்லை என்பதால் கலங்கி, பகவத் குணங்கள் மற்றும் அவன் ஸ்வரூபம் ஆகியவை குறித்து சந்தேகம் கொண்டு, இந்த ஸம்ஸார வாழ்வை எண்ணி அஞ்சினார். இப்படிப்பட்ட நிலையில் உள்ள இவரைக் காப்பாற்ற அவன் எண்ணினான். ஆகவே, தான் முன்பு ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை அவருக்கு ரூபகப்படுத்தினான். அதன் விளைவாக ஆழ்வாரும் செய்ந்நன்றி அறிந்தவராக, அதன் பலனாகத் தனது ஆத்மாவை அவனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தார். அதனைக் கண்ட ஸர்வேச்வரன், அதுவரை தான் பெறாத ஒரு பேற்றைப் பெற்றவன் போன்று நின்று, ஆழ்வாருடைய ஆத்ம குணங்கள் கண்டு மகிழ்ந்து, ஆழ்வாருடைய நெஞ்சத்தில் நின்று, மிகவும் உயர்ந்த அனுபவத்தை அவர் அடையும்படிச் செய்து, இனி ஆழ்வார் “தான் தாழ்ந்தவன்” என்று எண்ணிக் கொண்டு ஸர்வேச்வரனாகிய தன்னை விட்டு அகலாதபடி, ஆத்மஸ்வரூபத்தின் மேன்மையை அவருக்கு உணர்த்தினான். ஆத்மஸ்வரூபத்தின் உண்மையை உள்ளதுஉள்ளபடி அறிந்த ஆழ்வார், தான் இதுவரை உபதேசித்த பேறு மற்றும் அதனை அடைவதற்கான மார்க்கம் ஆகியவை குறித்துக் கேட்டு மகிழ்ந்தவர்கள், “பலன் ஒன்று, அதனைப் பெறும் வழி வேறு ஒன்று” என்று இரண்டு கரைகளாக அலையாதபடி, அடையவேண்டிய இலக்காக உரைத்த விஷயத்தில் மட்டுமே அவர்களை எட்டாம் பத்து மூலமாக நிலைநிறுத்துகிறார்.

வ்யாக்யானம் - [1] (தேவிமார் பணியா நேர்பட்ட நல்ல கோட்பாடென்னும்படி சக்தியாலே நித்யமாகக் கல்பித்த பத்நீ பரிஜநாதிகளையுடைய ஸ்த்யகாமன்) “தேவிமாராவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரராட் செய்வார் மேவியவுலகம் மூன்றவை யாட்சி”, “பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம்”, “நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன்”, “நல்லகோட்பாட் டுலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த” என்று லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதி திவ்யமஹிஷிகளுக்கு வல்லபனாய் நித்யஸூரிகள் ஏவிறுச் செய்ய அவர்கள் சேஷவ்ருத்திக்கும் ஜ்ஞாநாதிகளுக்கும் தானே விஷயமாய், தன்னோடே பொருந்தி பூர்ணமாய்க் கட்டளைப்பட்டிருக்கிற லோகத்ரயத்துக்கும் நிர்வாஹனா யிருக்குமென்னும்படி, கீழ்ச்சொன்ன தன் சக்தி தன்னாலே நித்யமாகக் கல்பிக்கப்பட்ட பத்நீ பரிஜந ஸ்தாந போக்யபோகோபகரணங்களை யுடையனாகையாலேஸ்த்யகாமனா யிருக்கிறவன். (கொண்ட வாக்வ்ருத்தியையும் மறப்பிக்கும் கலக்கமும் சங்கையுமச்சமும் தீர) “உம்மைக் கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொள்ள வைத்தோம்” என்று, தான் இவரைக் கொண்டு வாசிகமான வடிமையையும் விஸ்மரிக்கும்படியாக்கின, “காணுமாறருளா யென்றென்றே கலங்கி” என்று தன்னைக் கண்டால் கண்டனுபவிக்கப் பெறாமையால் வந்த கலக்கமும், அவ்வளவன்றியே “உமருகந்துகந்த” என்று தொடங்கி “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்று தன்னுடைய ஆச்சரித பாரதந்தர்யமாகிய குணத்திலும்; “இறந்ததும் நீயே” என்று தொடங்கி “அறிவொன்றும் சங்கிப்பன்” என்று தன்னுடைய ஸர்வப்ரகாரித்வமாகிற ஸ்வரூபத்திலும் பண்ணின சங்கையும், “நன்றுமஞ்சவன் நரகம் நானடைதல்” என்று ஸம்ஸார தோஷாநுஸந்தாநத்தால் வந்த அச்சமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாக.

விளக்கம் - (தேவிமார்) - திருவாய்மொழி (8-1-1) – தேவிமார் ஆவார் திருமகள் பூமியேவ மற்றமரர் ஆட்செய்வார் மேவிய உலகம் மூன்று அவை ஆட்சி - என்றும், (பணியா) - திருவாய்மொழி (8-3-6) - பணியாவமரர் பணிவும் பண்பும் தாமேயாம் – என்றும், (நேர்பட்ட) - திருவாய்மொழி (8-9-11) - நேர்பட்ட நிறை மூவுலகுக்கும் நாயகன் – என்றும், (நல்ல கோட்பாடு) - திருவாய்மொழி (8-10-11) – நல்லகோட்பாட்டு உலகங்கள் மூன்றினுள்ளும் தான் நிறைந்த – என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப மஹாலக்ஷ்மி முதலான பிராட்டிமார்களுக்கு நாயகனாய், தனது ஆணைக்கு ஏற்ப நடக்கின்ற நித்யஸூரிகளுடைய கைங்கர்யங்கள் மற்றும் ஞானம் ஆகியவற்றுக்கு விஷயமாய், தனது தன்னுடன் எப்போதும் பொருந்தியபடி

உள்ளதும், முழுவதுமாகத் தனது ஆணைக்கு உட்பட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய மூன்று லோகங்களுக்கும் நிர்வாஹகனாய் உள்ளவன் என்னும்படியாக. (சக்தியாலே) - எப்போதும் உள்ளனவாகக் கூறப்பட்ட. (பத்நீ பரிஜநாதிகளை உடைய) - பத்னிகள், நித்யஸூரிகள், பரமபதம், இனிமையான பொருள்கள், இனிமையான கருவிகள் போன்றவற்றை உடையவன் என்பதால். (ஸத்யகாமன்) - ஸத்யகாமனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன். (கொண்ட வாக் வருத்தியையும் மறப்பிக்கும்) - “உம்மைக் கொண்டு என்னைக் கவிபாடுவதற்காகவே உம்மை இங்கு யாம் வைத்தோம்”, என்று ஆழ்வாரைக் கொண்டு சொற்கள் மூலமாகச் செய்யவல்ல கைங்கர்யத்தை அவர் செய்வதற்காக அவரை இங்கு நிறுத்தினான்; ஆனால் அதனையும் அவர் மறந்து போகும்படிச் செய்த. (கலக்கமும்) - திருவாய்மொழி (8-1-2) - காணுமாறருளா யென்றென்றே கலங்கி - என்பதற்கு ஏற்ப தன்னைக் கண்டு அனுபவிக்க இயலாத காரணத்தால் ஏற்பட்ட கலக்கமும். அது மட்டும் அல்லாமல், (சங்கையும்) - திருவாய்மொழி (8-1-4) - உமர் உகந்த - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-4) - அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் - என்பது முடிய உள்ள பாசரம் மூலம் “அடியார்களுக்கு மட்டுமே வசப்பட்டு நிற்பவன்” என்ற தன்னுடைய குணத்திலும், திருவாய்மொழி (8-1-7) - இறந்ததும் நீயே - என்று தொடங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-7) - அறிவு ஒன்றும் சங்கிப்பன் - என்று முடியும் பாசரம் மூலம், “அனைத்தையும் தனது சரீரமாகக் கொண்டவன்” என்ற தன்னுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ஏற்பட்ட சந்தேகமும். (அச்சமும்) - திருவாய்மொழி (8-1-9) - நன்றுமஞ்சுவன் நரகம் நானடைதல் - என்பதற்கு ஏற்ப இந்த ஸம்ஸாரத்தை எண்ணும்போது ஏற்பட்ட அச்சமும். (தீர) - விலகும்படியாக.

வ்யாக்யானம் - [2] (தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக) “தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த” என்னும்படி “மலரடிப்போதுகளென் னெஞ்சத் தெப்பொழுது மிருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய” என்று பராசராதிகள் முதலாழ்வார்க ளுண்டாயிருக்கத் தம்மைக் கொண்டு வாசிகமான அடிமையைக் கொண்ட பூர்வோபகாரத்தை ஸ்மரிப்பிக்க, அப்படி மிகச் சிறக்கும்படி யுபகரித்ததில் தமக்குண்டான க்ருதஜ்ஞதைக்கு பலம் ஸத்ருச ப்ரத்யுபகாரம் பண்ணுகையாகையாலே அதுக்கு ப்ரத்யுபகாரமாக. (வேந்தர் தலைவன் கந்யகா தாநம்போலே ஆரத்தமுவி யறவிலை செய்த ஆத்மலாபத்தாலே) “உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது”

என்று கீழ் ப்ரத்யுபகாரமாக ஆத்மாவை ஸமர்ப்பிக்கத் தேடி அதின் பகவதீயத்வாநுஸந்தாநத்தாலே நிவ்ருத்தரானமையுமறியாதபடி உபகார ஸ்ம்ருதியால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, “வேந்தர் தலைவன் சனகராசன்” என்கிறபடியே சஷத்ரியாக்ரேஸரனாய் ஜ்ஞாநாதிகனான ஜநகராஜன் மாஹேச்வரமான தநூர்ப்பங்கம் பண்ணின பெருமாளாண்பிள்ளைத்தனத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே கலங்கி, “விஷ்ணோச் சரீரநபாயிநீ” என்கிறபடியே ததப்ருதக் ஸித்தையாய் “ராகவத்வே பவத் ஸீதா” என்று ததவதாராநுகூலமாக அவதரித்த பிராட்டியை, “இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா” என்று ஸமர்ப்பித்தாப்போலே, “பேருதவிக் கைம்மாறாத் தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன்” என்று அழூர்த்தமா யிருக்கச் செய்தே உபகார ஸ்ம்ருதியாலே வந்த ஹர்ஷத்தாலே தாளும் தோளுமாய்ப் பணைத்துத் தோற்ற பாவநாப்ரகர்ஷத்தாலே யணைத்துக்கொண்டு அத்யாதரத்தோடே அநந்யார்ஹமாக ஸமர்ப்பித்த ஆத்ம வஸ்துவைப் பெறுகையாலே. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) “அதீவ ராமச் சசுபே” என்றும், “அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா” என்றும் அவளைப் பெற்று விளங்கினாப்போலே, “சோதி” என்றிவர் பேசும்படி இவர் தம்மதல்லாத தொன்றைத் தம்மதாக ப்ரமித்துக் கொடுத்தாப்போலே, அவனும் தன்னதல்லாத தொன்றைப் பெற்றாப்போலே ப்ரமித்து அத்யஜ்ஜ்வலனாய் “தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்க ளாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய்” என்னும்படி சதசாகமாகப் பணைத்து.

விளக்கம் - (தலைச்சிறப்பத் தந்தவதில் க்ருதஜ்ஞாதா பல ப்ரத்யுபகாரமாக) – திருவாய்மொழி (7-10-5) – மலரடிப்போதுகள் என் நெஞ்சத்து எப்பொழுதும் இருத்தி வணங்கப் பலரடியார் முன்பருளிய - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அவனைப் புகழ்வதற்கு பராசரர் போன்றவர்களும், முதலாழ்வார்களும் உள்ளபோதிலும் தன்னைக் கொண்டு “சொற்கள் மூலமாகச் செய்வதான கைங்கர்யத்தைச் செய்யும்படிச் செய்தான்” என்று ஸர்வேச்வரனாகிய தான் ஆழ்வாருக்குச் செய்த உபகாரத்தை அவர் எண்ணிப் பார்க்கும்படியாகச் செய்தான். அப்போது ஆழ்வார், திருவாய்மொழி (8-1-10) - தாள்களை யெனக்கே தலைத்தலைச் சிறப்பத் தந்த - என்பதற்கு ஏற்ப அதனை எண்ணிப் பார்த்தார். அவ்விதம் மிகவும் போற்றும்படியாக அவன் செய்த உபகாரத்திற்குத் தான் செய்யவேண்டிய “செய்ந்நன்றி அறிதல்” என்பது, அத்தகைய உபகாரத்திற்கு ஏற்கும் விதத்தில் உள்ள கைம்மாறு ஆகும் என்பதால், அந்த உபகாரத்திற்கு ப்ரதி உபகாரமாக.

(வேந்தர் தலைவன் கன்யகா தானம் போலே) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-1-2) - வேந்தர் - என்பதற்கு ஏற்ப சஷத்ரியர்களின் தலைவனாகவும், ஞானிகளில் சிறந்தவனாகவும் உள்ள ஜனகராஜன் சிவனுடைய வில்லை உடைத்த இராமனுடைய ஆண்மைத்தன்மையைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் கலங்கி, ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-8-17) - விஷ்ணோச் சரீரநபாயிநீ - மஹாவிஷ்ணுவை விட்டு எப்போதும் பிரியாதவள் - என்பதற்கு ஏற்ப அவனை விட்டு அகலாதவளாகவும், ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (1-9-144) - ராகவத்வே பவத் ஸீதா - இராமனாக அவன் அவதரித்தபோது இவள் சீதையாக அவதரித்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப அத்தகைய இராமாவதாரத்திற்கு ஏற்றபடியாக அவதரித்தவளும் ஆகிய பெரியபிராட்டியை, இராமாயணம் பாலகாண்டம் (73-26) - இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசரீ தவ, ப்ரதீச்ச சைநாம் பத்ரம் தே பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா - எனது புத்ரியாக உள்ள இந்தச் சீதை உம்முடன் சேர்ந்து இருந்து அனைத்து தர்மங்களையும் செய்யவல்லவள் ஆவாள்; இவளை நீவிர் ஏற்கவேண்டும்; உம்முடைய திருக்கரங்களால் இவளுடைய கைகளை நீவிர் பிடிப்பீராக - என்பதற்கு ஏற்ப இராமனிடம் சமர்ப்பணம் செய்தான். அதே போன்று, (ஆரத் தழுவி அறவிலை செய்த ஆத்மலாபத்தாலே) - திருவாய்மொழி (7-9-10) - உதவிக் கைம்மாறென்னுயிரென்ன வற்றெண்ணில் அதுவுமற்றாங்கவன் தன்னது - என்று ப்ரதி உபகாரமாகத் தனது ஆத்மாவை அவனுக்கு ஸமர்ப்பணம் செய்வதற்காகத் தேடினார். ஆனால் அப்போது, “இந்த ஆத்மாவும் அவனுடைய உடைமை அல்லவோ”, என்று எண்ணம் ஏற்பட, அதனை அளிக்காமல் இருந்தார். ஆனால், தான் அவ்விதம் அவனுக்குத் தனது ஆத்மாவைச் சமர்ப்பணம் செய்யவில்லை என்பதைக்கூட அவன் அறியாமல், “செய்ந்நன்றி அறிதல்” காரணமாக ஏற்பட்ட மகிழ்ச்சியால் கலங்கி, திருவாய்மொழி (8-1-10) - பேருதவிக் கைம்மாறாத் தோள்களையாரத் தழுவி யென்னுயிரை யறவிலை செய்தனன் - என்பதற்கு ஏற்ப ஆத்மாவானது உருவம் அற்றதாக உள்ளபோதிலும், செய்ந்நன்றி அறிதலின் காரணமாக ஏற்பட்ட மட்டற்ற மகிழ்வால் அவன் செய்தது என்னவென்றால், தாளும் தோளுமாகப் பணைத்து நின்ற பாவனையின் மிகுதியால் அந்த ஆத்மாவை அணைத்துக் கொண்டு, மிகுந்த ஈடுபாட்டுடன் அவனுக்கே என்று அளித்த ஆத்மாவை அவன் பெறுவதன் காரணமாக. (அதீவ விளங்கிப் பணைத்து) - இராமாயணம் - அதீவ ராமச் சுசுபே - இராமன் நேர்த்தியாக விளங்கினான் - என்றும், இராமாயணம் - அப்ரமேயம் ஹி தத் தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா -

சீதை யாருடைய பத்னியாக உள்ளாளோ அவனுடைய பராக்ரமம் யாராலும் அளவிட இயலாதது - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, சீதையை மனைவியாகப் பெற்ற இராமன் விளங்கியது போன்று, திருவாய்மொழி (8-1-10) - சோதி - என்று இவர் உரைக்கும்படியாக, இவர் தன்னுடையது அல்லாத ஆத்மாவை "தன்னுடையது" என்று மயங்கிக் கொடுத்தபோது, ஸர்வேச்வரனும் தன்னுடையது அல்லாத ஒன்றைப் பெற்றது போன்று மயங்கி, மிகுந்த ஒளியுடன் கூடியவனாக நின்று, திருவாய்மொழி (8-1-10) - தோள்களாயிரத்தாய் முடிகளாயிரத்தாய் துணைமலர்க்கண்க ளாயிரத்தாய் தாள்களாயிரத்தாய் பேர்களாயிரத்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப பல நூறு கிளைகளாகப் பணைத்து.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 254)

4-1-8 குணங்கொள் நிறை புகழ் மன்னர் கொடைக்கடன் பூண்டிருந்து

இணங்கி யுலகுடனாக்கிலும் ஆங்கவனையில்லார்

மணங்கொண்ட போகத்து மன்னியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை

பணங்கொளரவணையான் திருநாமம் படிமினோ

பொருள் - சீலம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடமாகவும், அந்தக் குணங்களை அனைத்து லோகங்களும் கொண்டாடுவதால் பரிபூர்ணமான புகழ் நிறைந்தவராகவும், சிறந்த சூத்திரியர்களின் புத்திரர்களாகவும், தங்களுடைய செல்வம் முழுவதையும் உலகில் உள்ளவர்களைக் காப்பாற்றும் பொருட்டு வழங்குவதான தாராளகுணம் கொண்டவராகவும் இருந்தபடி உலகம் முழுவதையும் தங்களுக்கே உரியதாகச் செய்து ஆட்சி புரிந்தபடி இருந்தாலும், அத்தகைய செல்வம் முழுவதும் ஸர்வேச்வரனால் தங்களுக்கு கிடைத்ததாகும் என்று அவனை அண்டி நிற்காதவர்கள் - எப்போதும் இருப்பதாகத் தோன்றுகின்ற ஐச்வர்ய மயக்கத்தில் நிலைநின்றார்கள் என்றாலும், அவற்றை இழந்து நிற்பார்கள். ஆகவே "மீண்டும் திரும்புதல் இல்லை" என்பதான புருஷார்த்தத்தை அளிக்கவல்லவனும், தனது ஸ்பர்சம் காரணமாக விரிந்த பணங்கள் கொண்ட ஆதிசேஷனைத் தனது படுக்கையாகக் கொண்டவனும் ஆகிய ஸர்வேச்வரனுடைய திருநாமங்களை எப்போதும் கூறுவீர்களாக. இதன் மூலம் உங்களுக்குப் புருஷார்த்தம் கிட்டும்.

அவதாரிகை - “ராஜ்யஸ்ரீ நிலைநில்லாதொழிவது, நாட்டோடு பொருந்தி வர்த்தியாதொழியிலன்றோ? அவர்களோடு பொருந்தி வர்த்திக்கவே அது நிலை நிற்குமே”, என்ன; “பொருந்தி வர்த்தித்தாலும் எம்பெருமானை ஆசிரியாவிடில் கிடையாது. அவனை ஆசிரியித்துப் பெற்றாலும் அவற்றின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லா; ஆனபின்பு, அவன் தன்னையே ப்ரயோஜனமாக ஆசிரியியுங்கோள்”, என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் ஒரு சிலர், “அரசபதவி என்பது நம்மில் உள்ளவர்களுடன் பொருந்தி வாழாதபோது அல்லவோ நிலையில்லாமல் போகும்? நாட்டில் உள்ளவர்களுடன் பொருந்தி வாழ்ந்தால் நிலைத்து நிற்கும் அல்லவோ?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு ஆழ்வார், “அவ்விதம் பொருந்தி வாழ்ந்தாலும், ஸர்வேச்வரனை அண்டி நிற்கவில்லை என்றால், நிலைக்காது. அவனை அண்டி நின்று பெற்றாலும், அவற்றின் இயல்பு காரணமாக அவை நிலைப்பதில்லை. ஆகவே அவனை மட்டுமே உங்களுடைய பயனாகக் கொள்வீராக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (குணங்கொள் இத்யாதி) - குணங்கொண்டிருப்பாராய், குணதிகராயிருப்பாராய்; நிறைந்த புகழையுடையராய்; பூர்ணையான குணவத்தாப்ரதையை யுடையராய். இப்படியிருந்தாலும் உபேக்ஷிப்பார்கள் அப்ராப்தனாகில். (மன்னர்) - அபிஷித்த ஷுத்ரிய புத்ரர்களாவது ப்ராப்தராகிலும் கிட்டுவாரில்லையே லுப்தனாகில்; கொடுக்கையே ஸ்வபாவமாயிருப்பது. உதாரனானாலும் ப்ரதாபியாயிருக்குமாகில் கிட்டுவாரில்லையிறே; (இணங்கி) - ஸுலபனாய் எல்லாரோடும் பொருந்தி. (உலகுடன் ஆக்கிலும்) - லோகத்தைத் தங்களோடே சேர்த்துக் கொண்டார்களேயாகிலும்; “ராமோராஜ்யமுபாஸித்வா” என்கிறபடியே சேர்த்துக் கொள்வது. (ஆங்கவணையில்லார்) - அவ்வர்த்தத்தில் அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் அந்த ராஜ்யஸ்ரீதான் கிடையாது. (மணங்கொண்ட இத்யாதி) பகவத் ப்ரஸாதத்தாலே ஐச்வர்யத்தை ப்ராபிப்பது. (மணங்கொண்ட போகம்) செவ்வியையுடைத்தான ஐச்வர்யம். அந்த ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும் அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே மீளுவர்கள்.

விளக்கம் - (குணங்கொள் இத்யாதி) - குணங்களைக் கொண்டவர்களாகவும்; குணங்களால் நிரப்பப்பட்டு உள்ளவர்களாக. நிறைந்த புகழ் கொண்டவர்களாக; பூர்ணமான குணங்களால் புகழ் கொண்டவர்களாக. இவ்விதம் உள்ளபோதிலும் அவர்கள் எளிதாக அடையத்தக்கவர்கள் அல்லர் என்றால், அவர்களை ஒதுக்குவார்கள். (மன்னர்) - மகுடாபிஷேகம் செய்து கொள்கின்ற சூத்திரியர்களின் புத்திரர்கள். அவர்கள் அடையத்தக்கவராக இருந்தாலும், உலோபிகளாக இருந்தால் அவர்களிடம் செல்பவர்கள் யாரும் இருக்கமாட்டனர். அளித்தல் என்பதையே இயல்பாகக் கொண்டவர்கள், தாராளமான குணம் கொண்டவர்களாக உள்ளபோதிலும், தங்களை உயர்வாக எண்ணியபடி இருந்தால் அவர்களை யாரும் அண்டமாட்டனர். (இணங்கி) - எளியவனாக அனைவரிடமும் பொருந்தி உள்ளவர்கள். (உலகுடன் ஆக்கிலும்) - உலகில் உள்ள அனைவரையும் தங்களுடன் சேர்த்துக் கொண்டார்கள் என்றாலும், இராமாயணம் - ராமோ ராஜ்யம் உபாஸித்வா - இராமன் தனது ராஜ்யத்தை அனைவரையும் அனுசரித்து ஆண்டான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் சேர்த்துக் கொண்டு. (ஆங்கவனையில்லார்) - அத்தகைய அரசை அளித்த விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடியைப் பற்றுதல் என்பது இல்லையென்றால் அத்தகைய அரசானது நிலைக்காது. (மணம் கொண்ட இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனுடைய கருணையால் அனைத்து செல்வங்களையும் பெறுதல். (மணம் கொண்ட போகம்) - செவ்வியுடன் கூடிய செல்வம். அத்தகைய ஐச்வர்யம் கிட்டினாலும், அதன் இயல்பு காரணமாகத் திரும்புவர்.

வ்யாக்யானம் - (மீளவில்லை) - ஆனபின்பு, “ந ச புநராவர்த்ததே” என்கிற பேற்றைப் பெற அமையும். எத்தாலேயென்னில், (பணங்கொள் இத்யாதி) - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விகஸிதமான பணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வானை நிருபகமாகவுடையவனுடைய திருநாமங்களிலே அவகாஹியுங்கோள். திருநாமத்திலே அவகாஹித்தாரைத் திருவநந்தாழ்வானோபாதி விடானென்கை. அன்றிக்கே, “ஏவம்வித் பாதேநாத்யா ரோஹதி” என்கிறபடியே துகைத்தேறலாம்படியான படுக்கையையுடையவனென்னுதல். பலாபிஸந்தி ரஹிதமாக தாந தர்மத்தை அநுஷ்டித்து எம்பெருமாளை உத்தேச்யமாக்காதே,

பலாபிஸந்தி யுக்தமாக அநுஷ்டித்து ஸ்வர்க்காதி போகங்களைப் பற்றினால், நிலைநில்லா என்றுமாம்.

விளக்கம் - (மீளவில்லை) - ஆகவே சாந்தோக்ய உபநிஷத் - ந புநராவர்த்ததே - மீண்டும் வருதல் இல்லை - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள பேற்றினைப் பெற்றால்தான், திரும்புதல் இல்லை என்னும் நிலை அமையும். எதன் மூலம்? (பணங்கொள் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாகிய தனது திருமேனி ஸ்பர்சத்தால் மலர்ந்த பணங்களுடன் கூடிய ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளவன் என்று அடையாளம் கூறலாம்படியாக உள்ள அவனுடைய திருநாமங்களில் எப்போதும் ஈடுபடுவீர்களாக. ஆதிசேஷனைப் போன்றே கைவிடாமல் இருப்பான். அல்லது ஏவம்வித் பாதேநாத் ஆரோஹதி - இவ்விதம் அறிந்தவர்கள் பாதங்களால் ஏறுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப துகைத்து ஏறலாம்படியான படுக்கையைக் கொண்டவன். அல்லது இந்தத் திருவாய்மொழிக்கு, “பலனில் விருப்பம் இல்லாதவனாக தானதர்மங்கள் செய்து, பகவானை மட்டுமே பலனாக எண்ணியிருக்காமல், பலனில் நோக்கம் உள்ளவனாக தான தர்மங்கள் செய்து ஸ்வர்கம் முதலானவற்றைப் பெற்றாலும், அவை நிலைநிற்காது”, என்றும் பொருள் கூறலாம்.

4-1-9 படிமன்னு பல்கலன் பற்றோடறுத்து ஐம்புலன் வென்று

செடிமன்னு காயம் செற்றார்களும் ஆங்கவனையில்லார்

குடிமன்னுமின் சவர்க்கமெய்தியும் மீள்வர்கள் மீள்வில்லை

கொடி மன்னு புள்ளுடைய அண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ

பொருள் - நாட்டையும், கழற்றாமல் எப்போதும் அணிந்தபடி உள்ள ஆபரணங்களையும் அவற்றின் மீது உள்ள பற்றுதல்களுடன் விலக்கி, ஐந்து இந்த்ரியங்களைத் தன்வசமாகும்படி வென்று, நீண்டகாலமாகத் தவம் இயற்றியபடி உள்ளதால் தூறு மண்டிக் கிடக்கும்படி உள்ள இந்தச் சரீரத்தை உபாஸனை முதலானவற்றால் ஒறுத்தபடி இருந்தவர்கள் கூட, இவற்றின் விளைவாக ஏற்படுவதான நன்கு பொருந்திய இனிமை கொண்ட ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாலும், அத்தகைய ஸ்வர்கம் முதலான இன்பங்களை அளித்தவனாகிய

ஸர்வேச்வரனை அங்கிருந்தபடி அண்டவில்லை என்றால், இங்கு மீண்டும் வந்து நிற்பார்கள். ஆகவே “மீண்டும் இங்கு திரும்புதல் இல்லை” என்ற நிலையான பலனை அடைவதற்கு, தன்னுடைய கொடியில் எப்போதும் வசித்தபடி உள்ள கருடனைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளை அடைய முயல்வீராக.

அவதாரிகை - ஐஹிகபோகம் அஸ்திரமென்றார். இதில், “காயிகக்லேசாத்மகமான தபஸ்ஸைப் பண்ணி அந்தத் தப:பலம் ஸ்வர்க்கமாகக் கொண்டு ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபிக்கும்போது பகவத்ப்ரஸாதம் வேணும்; அது உண்டாய் ப்ராபித்தாலும், அது தன்னின் ஸ்வபாவத்தாலே நிலைநில்லாது”, என்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த எட்டு பாசுரங்கள் மூலம், “இந்த உலகில் கிட்டவல்ல இன்பங்கள் நிலையற்றது”, என்றார். இந்தப் பாசுரத்தில், “சரீரத்தை வருத்திச் செய்கின்ற தவம் காரணமாக, அந்தத் தவத்தின் பலனாக உள்ள ஸ்வர்கத்தை அடையும்போது பகவானின் கருணைவேண்டும். ஸ்வர்கம் கிட்டினால்கூட, அதன் இயல்பு காரணமாக அது நிலைக்காது”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (படி) இவன் தபஸ்ஸிலே அந்வயிக்கும்போது விடுமவை சொல்லுகிறது. படி - பூமி. (மன்னு பல்கலன்) - க்ரமாகதமாயிருக்கிற ஆபரணஜாதம். அன்றியே (படி மன்னு பல்கலன்) - தன் வம்சத்திலுள்ளார் பரம்பரையாகப் பூண்டு போருகிற ஆபரண மென்னுதல். (பற்றோடு அறுத்து) - அவற்றைவிட்டு வர்த்திக்கையன்றிக்கே வாஸநையும் போகை. (ஐம்புலன் வென்று) - அவற்றில் ருசிக்கு அடியான ச்ரோத்ராதிகள் விஷயங்களிற் போகாதபடி வென்று; “இந்த்ரியாணி புராஜித்வா”. (செடி மன்னு காயம் செற்றார்களும்) - தபஸ்ஸுக்காக நெடுங்காலம் ஓரோ ஆஸநங்களிலேயிருந்தால் சலியாமையாலே உடம்பிலே தூறு மண்டும்படி சரீரத்தையொறுத்துத் தபஸ்ஸு பண்ணினவர்களும்; “நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின் தாழ்ந்தறியாதிளங்கிரி யென்றெண்ணிப் பிறியாது பூங்கொடிக்கள் வைகும்” என்னக்கடவதிறே. (ஆங்கவனை யில்லார்) - அவன் ப்ரஸாதமில்லையாகில் தானே லித்தியாது. அவன் ப்ரஸாத முண்டாய்ப் பெற்றதாகில், (குடி மன்னும் இன் சுவர்க்கமெய்தியும்) “இதுக்கும் ஆள் பற்றுவதே” என்று பட்டர். குடி நெருக்கத்தையுடைத்தாய், நரகாத் வ்யாவ்ருத்தமான

இனிமையையுடைத்தான ஸ்வர்க்கத்தை ப்ராபித்தாலும். (மீள்வர்கள்) மீளுவர்கள். புண்ய சூயம் பிறந்தவாரே “த்வம்ஸ” என்று தள்ளுவர்களிறே.

விளக்கம் – (படி) - இவன் தவத்தை செய்யத் தொடங்கும்போது விடக்கூடியவற்றை உரைக்கிறார். படி என்றால் பூமி. (மன்னு பல்கலன்) - முறையாக வந்த பலவிதமான ஆபரணங்கள். (படி மன்னு பல்கலன்) - தனது வம்சத்தில் இருந்தவர்கள் பலரும் பரம்பரையாக அணிந்து வந்த ஆபரணங்கள். (பற்றொடு அறுத்து) - அவற்றைக் கைவிட்டு வாழ்தல் மட்டுமே அல்லாமல், அவற்றின் வாசனைகளையும் துறத்தல். (ஐம்புலன் வென்று) - அவற்றின் மீது ஆசை ஏற்படுவதற்குக் காரணமாக உள்ள இந்திரியங்கள் உலக விஷயங்களில் செல்லாதபடி அவற்றை வென்று. இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-18) – இந்திரியாணி புராஜித்வா - உன்னால் இந்திரியங்கள் வெல்லப்பட்டன – என்று மண்டோதரி இராவணனிடம் கூறியது காணலாம். (செடி மன்னு காயம் செற்றார்களும்) - தவம் செய்வதற்காக ஒரே ஆசனத்தில் பல நாட்கள் இருந்த காரணத்தால் சரீரம் அசையாமல் இருந்ததால், தூறு மண்டிக் கிடப்பதாக உள்ள சரீரம்; இத்தகைய தவம் செய்தவர்களும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (53) – நெறியார் குழற்கற்றை முன்னின்று பின் தாழ்ந்தறியாதிளங்கிரி யென்றெண்ணிப் பிறியாது பூங்கொடிக்கள் வைகும் - என்பது காண்க. (ஆங்கு அவனனை இல்லார்) – அவன் கருணை இன்றி தானாகவே கிட்டாது. அவன் திருவருள் மூலம் பெற்றதாக இருந்தாலும், (குடி மன்னும் இன் சுவர்க்கமெய்தியும்) - குடிகள் பல உள்ளதால் நெருக்கம் கொண்டதாக உள்ளதும், நரகத்தைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதான இனிமை கொண்டதும் ஆகிய ஸ்வர்க்கத்தை அடைந்தாலும், (மீள்வர்கள்) – இங்கு திரும்புவர். புண்ணியம் அனைத்தும் தீர்ந்த பின்னர், “கீழே செல்” என்று தள்ளுவர்.

வ்யாக்யானம் – (மீள்வில்லை) அங்ஙனொரு மீட்சியில்லை. அவனுடைய புண்யத்துக்கு சூயமில்லையே அப்படி; “புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே”. (கொடி மன்னு புள்) கொடியாய் மன்னா நின்றுள்ள புள். தன்னையாச்ரயித்தாரையும் தனக்கு வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளுமவனென்கை. அவன் தன்னை வ்யாவர்த்தக விசேஷணமாகக் கொள்ளவேண்டுவானென் அல்லாதாரிற்காட்டில்?, என்னில் – அவனுடைய

மூக்குவலியும் அவன்பக்கல் பசுபாதமும் அதுக்கு அடி. (புள்ளுடை யண்ணல்) – “ஸ்ரீய:பதி” என்னுமாபோலே ஈச்வரனுக்கு நிருபகமிறே அவன். (அண்ணல்) சேஷி. (கழல்கள் குறுகுமினோ) உங்கள் ஸம்ஸாரம் கழல அவன் கழல்களைக் குறுகுங்கோள். “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ” என்றார் முதற்பாட்டில்; இங்கே “புள்ளுடையண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ” என்கிறார் காணும். அவளோபாதி இவனும் அங்குத்தைக்கு நிருபக தர்மமென்று.

விளக்கம் - (மீள்வில்லை) - அப்படி ஒரு திரும்புதல் என்பது இல்லை. ஆனால் திரும்புதல் இல்லாமைக்குக் காரணம் என்னவென்றால், முக்தனுடைய புண்ணியத்திற்குக் குறைவு ஏற்படுவதில்லை என்பதாகும். பெரியாழ்வார் திருமொழி (4-5-2) - புணைக்கொடுக்கிலும் போகவொட்டாரே - என்பது காண்க. (கொடி மன்னு புள்) - கொடியாகவே நிற்கின்ற கருடன். தன்னை அடைந்தவர்களைத் தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபடுத்திக் காண இயலாதபடியாக உள்ள நிலை. அவர்களை இவ்விதம் அவன் செய்வதன் காரணம் என்ன? கருடனுடைய பலமும், அவன் பகவானிடம் கொண்டுள்ள பாரபட்சமான ப்ரேமையும் ஆகும். (புள்ளுடை அண்ணன்) – “மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகன்” என்று அடையாளம் காட்டப்படுவது போன்று, ஈச்வரனை அடையாளம் காண்பிக்கவல்லவன் கருடன் ஆவான். (அண்ணல்) – எஜமானன். (கழல்கள் குறுகுமினோ) - உங்களுடைய ஸம்ஸார பந்தம் விலக அவனுடைய திருவடிகளைப் பற்றுவிீராக. “திருநாரணன் தாள் காலம் பெறச் சிந்தித்துயம்மினோ” என்று முதல் பாசுரத்தில் கூறினார்; இங்கு “புள்ளுடையண்ணல் கழல்கள் குறுகுமினோ” என்று கூறுகிறார்; மஹாலக்ஷ்மி போன்றே கருடனும் ஸர்வேச்வரனுக்கு அடையாளம் என்று கருத்து.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
 ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமாநுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 116)

105. செழுந்திரைப் பாற்கடல் கண்துயில் மாயன் திருவடிகீழ்
விழுந்திருப்பார் நெஞ்சில் மேவு நல்ஞானி நல்வேதியர்கள்
தொழும் திருப்பாதன் இராமாநுசனைத் தொழும் பெரியோர்
எழுந்திரைத்து ஆடும் இடம் அடியேனுக்கு இருப்பிடமே

விளக்கவுரை - அழகான அலைகளை உடைய திருப்பாற்கடலில் உறங்குவது போன்று யோகநித்திரை செய்யும் ஸர்வேச்வரனின் திருவடிகளில் என்றும் பிரியாமல், அவனது குணத்தில் ஈடுபட்டு, “ஜிதந்தே” என்று கூறியபடி சிலர் இருப்பர். இப்படிப்பட்ட ஞானிகளின் மனதில் எப்போதும் கொண்டாடப்படுபவர்; வேதம் ஓதுபவர்கள், என்றும் போற்றும்படி உள்ள திருவடிகளைக் கொண்டவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாரை எப்போதும் வணங்கியபடி, அவரது புகழைப் போற்றியபடி, கடல் ஓசை போன்று ஆரவாரம் செய்தபடி ஆடும் அடியவர்கள் உள்ள இடமே எனக்கு உயர்ந்த இடங்களாகும்.

அவதாரிகை - கீழே எம்பெருமானார் தமக்குப் பண்ணியருளின உபகாரத்தை அநுஸந்தித்து “மஹோதாரரான எம்பெருமானாரே!” என்று அவரை ஸம்போதித்து, “தேவரீர், ஸுலபனான க்ருஷ்ணனை கரதலாமலகமாகப் பண்ணிக் கொடுத்தாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற பரமபதத்தைக் கொடுத்தாலும், அவனுக்கு க்ரீடாகந்துக ஸ்த்தாநீயமான இந்த லீலா விபூதியைக் கொடுத்தாலும், தேவரீருடைய திவ்யமங்கள விக்ரஹாநுபவமொழிய அவற்றில் ஒன்றும் எனக்கு

வேண்டுவதில்லை. ஆகையாலே இவ்வநுபவம் எனக்கு எப்போதும் நடக்கும்படி க்ருபை பண்ணில் தரிப்பன். இல்லையாகில், ஜலாதுத்த்ருத மத்ஸ்யம் போலே தரிக்கமாட்டேன்” என்ன; அததைக் கேட்டவர்கள், “ஜநி ம்ருதி துரித நிதௌ மே ஜகதி ஜிஹாஸாந்த்ர ஜ்ரும்பிதா பவதா பவது ச ந பஸி பரஸ்மிந் நிரவதிக ஆநந்த நிர்ப்பரேலிப்ஸா - என்கிறபடியே லோகத்தார் எல்லாரும் ஸம்ஸார த்யாஜ்யம் என்றும், பரமபதம் உபாதேயம் என்றும் அறுதியிட்டு அங்கே போக ஆசைப்பட்டா நிற்க, நீர் இவ்விரண்டையும் ஸஹபடித்துச்சொன்னீர். இனி உமக்கு வஸ்தவ்ய தேசமாக அறிதியிட்டிருப்பது என்”னென்று கேட்க; “திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின ஸர்வேச்வரனுடைய குணங்களிலே ஈடுபட்டு, கலக்கமில்லா நல் தவ முனிவராலே விரும்பப்பட்ட விலக்ஷண ஜ்ஞாநத்தையுடையரான பரமவைதிகராலே ‘தொழுது முப்போதும்’ என்கிறபடியே அநவரதம் ஸேவிக்கப்படா நின்றுள்ள திருவடிகளையுடைய எம்பெருமானாரை, ‘தேவுமற்றறியேன்’ என்று ஸதாநுபவம் பண்ணிக் கொண்டிருக்குமவர்கள் எழுந்தருளியிருக்குமிடம், அவர்களடியேனான வெனக்கு வஸ்தவ்ய தேசம்” என்று கீழே தாம் சொன்ன ப்ராப்யத்தை நிஷ்கர்ஷித்தருளுகிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் எம்பெருமானார், அமுதனராகிய தனக்குச் செய்த உபகாரத்தை எண்ணியபடி இருந்து, “மிகவும் தாராளமான குணம் கொண்ட எம்பெருமானாரே!” என்று அவரை அழைத்து, “நீவிர் மிகவும் எளியவனாக உள்ள க்ருஷ்ணனை உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியாகக் காண்பித்துக் கொடுத்தாலும், அவன் எப்போதும் இருக்கின்ற பரமபதத்தை அளித்தாலும், அவனுடைய லீலைகளுக்கு ஏற்ற இடமாக உள்ள இந்தப் பூமியை அளித்தாலும், உம்முடைய திவ்யமங்கள திருமேனி அனுபவம் அல்லாமல் அவற்றில் எதனையும் நான் வேண்டமாட்டேன். ஆகவே இந்த அனுபவம் எனக்கு எப்போதும் கிடைக்கும்படி நீவிர் செய்தால் நான் உயிர் தாங்குவேன். இல்லையென்றால் நீரை விட்டு அகன்ற மீன் போன்று ஆவேன்”, என்று கூறினார். இதனைக் கேட்டவர்கள் அமுதனாரிடம், “ஜநி ம்ருதி துரித நிதௌ மே ஜகதி ஜிஹாஸாந்த்ர ஜ்ரும்பிதா பவதா பவது ச ந பஸி பரஸ்மிந் நிரவதிக ஆநந்த நிர்ப்பரேலிப்ஸா - பிறப்பு மற்றும் மரணம் என்னும் சுழற்சி கொண்டதான இந்த ஜகத்தை குறித்து எனக்கு வெறுப்பே உண்டாகிறது; எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டதான பரமபதத்தில் எனக்கு

விருப்பம் உள்ளது - என்பதற்கு ஏற்ப லோகத்தில் உள்ள அனைவரும் ஸம்சாரம் என்பது கைவிடத்தக்கது என்றும், பரமபதமே கைக்கொள்ளத் தக்கது என்றும் கூறுகிறார்கள். ஆனால் நீவிர் இந்த இரண்டையும் ஒரே போன்று உரைக்கிறீர். இனி உமக்கு வசிக்கத்தக்க இடமாக நீவிர் உறுதி பூண்டிருப்பது எது?”, என்று கேட்டனர். இதற்கு அமுதனார், “திருப்பாற்கடலில் கண்வளர்ந்தபடி உள்ள ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாண குணங்களில் எப்போதும் ஈடுபட்டு, திருவாய்மொழி (8-3-10) - கலக்கமில்லா நல் தவ முனிவர் - என்னும்படி உள்ளவரால் விரும்பப்பட்ட மேன்மையான உயர்ந்த ஞானத்தைக்கொண்ட பரமவைதிகர்களால், நாச்சியார் திருமொழி (1-9) - தொழுது முப்போதும் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் வணங்கப்பட்டபடி உள்ள திருவடிகளைக் கொண்ட எம்பெருமானாரை, கண்ணிருண்சிறுத்தாம் (2) - தேவு மற்றறியேன் - என்பதற்கு ஏற்ப எப்போதும் அனுபவித்தபடி உள்ளவர்கள் எழுந்தருளியுள்ள இடமே, அவர்களுடைய அடியவனாகிய எனக்கு, ஏற்றதோடு வசிக்கக்கூடிய இடம் ஆகும்”, என்று தான் முன்பு உரைத்த இலக்கை உறுதியாக உரைக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (செழும் திரைப்பாற்கடல் கண் துயில் மாயன்) செழுமென்றது திரைக்கு விசேஷணமாகவுமாம், கடலுக்கு விசேஷணமாகவும்; திரைக்கு விசேஷணமானபோது, செழுமை - அழகாய், பால்கிளருமாப்போலே ஒன்று மேல் ஒன்றாகத் திரண்டு வருகிற இவற்றினுடைய ஸமுதாய சோபையைச் சொன்னபடி. கடலுக்கு விசேஷணமானபோது, செழுமை - பெருமையாய், “நளிநீர்க்கடலைப் படைத்துத் தன் தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரனுக்கு இடங்கை வலங்கைக் கொண்டு, கண்வளருகைக்கீடான பரப்பையுடைய கடல் என்றபடி. அன்றிக்கே, செழுமை மாயனுக்கு விசேஷணமாகவுமாம். இப்படிப்பட்ட திருப்பாற்கடலிலே, “கடலோதம் கால் அலைப்பக் கண்வளரும்” என்கிறபடியே துடை குத்த உறங்குவாரைப்போலே, திரைகளானவை திருவடிகளை அநுகூலமாக அலைக்க ஊஞ்சலிலே கண்வளருமவனைப்போலே கண் வளரா நிற்பானாய், “உறங்குவான் போல் யோகுசெய்”கிற ஆச்சர்யத்தை யுடையனான ஸர்வேச்வரன். “ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார்ணவ நிகேதந:” என்றும், “வெள்ளத்தரவில் துயிலமர்ந்த வித்தினை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அநந்தாவதார கந்தமாய்க் கொண்டு,

திருப்பாற்கடலிலே கண் வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேச்வரன் என்றபடி.
“செழுந்திரைப்பாற்கடல் பள்ளிகொள் மாயன்” என்றும் பாடம் சொல்லுவார்கள்.

விளக்கம் - (செழும் திரைப்பாற்கடல் கண் துயில் மாயன்) - “செழும்” என்பது அலைகளுக்கு அடையாளம் என்றும், கடலுக்கு அடையாளம் என்றும் கூறலாம். அலைகளுக்கு அடையாளம் என்னும்போது அழகாகவும், பால் பொங்கி வருவது போன்று ஒன்றன் மீது ஒன்றாகத் திரண்டு வருகிற அவற்றுடைய கூட்டத்தின் அழகு உரைக்கப்பட்டதாகிறது. கடலுக்கு அடையாளம் என்னும்போது, “செழுமை” என்பது பெருமையைக் கூறுகிறது; திருவாய்மொழி (8-10-8) - நளிநீர்க்கடலைப் படைத்துத் தன் தாளும் தோளும் முடிகளும் சமனிலாத பல பரப்பி - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் தன்னுடைய இடக்கை மற்றும் வலக்கை ஆகியவற்றை நன்றாக வைத்தபடி கண்வளர்வதற்கு ஈடாக பரந்த இடம் கொண்ட கடல் என்று கருத்து. அல்லது “செழுமை” என்பது மாயனுக்கு அடையாளமாகக் கூறப்பட்டதாகவும் கொள்ளலாம். அப்படிப்பட்ட திருப்பாற்கடலில், முதல் திருவந்தாதி (16) - கடல் ஓதம் கால் அலைப்பக் கண்வளரும் - என்பதற்கு ஏற்ப தாலாட்டு கேட்டபடி உறங்குபவர் போன்று, கடல் அலைகள் திருவடிகளை மென்மையாக வருட, ஊஞ்சலில் கண்வளர்பவன் போன்று கண்வளர்ந்தபடி உள்ளவனாக, திருவாய்மொழி (5-4-1) - உறங்குவான் போல் யோகு செய் - என்பதற்கு ஏற்ப வியப்பைக் கொண்ட ஸர்வேச்வரன். ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சஷீரார்ணவ நிகேதந: - ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது இருப்பிடத்தை விட்டு திருப்பாற்கடலிற்கு வந்து சயனித்தபடி - என்றும், திருப்பாவை (6) - வெள்ளத்தரவில் துயில் அமர்ந்த வித்தினை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற அவதாரங்கள் எடுப்பதற்கு ஏற்றபடி திருப்பாற்கடலில் வந்து கண் வளர்கின்ற ஸர்வேச்வரன்.

வ்யாக்யானம் - (திருவடிக்கீழ் விழுந்திருப்பார்) “பாற்கடலான் பாதம் வழுவா வகை நினைந்து” என்கிறபடியே அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய கல்யாணகுணங்களை அநுபவித்து அவற்றிலே ஈடுபட்டு, “உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே” என்கிறபடியே அவனுடைய திருவடிகளின் கீழே “நிழலுமடிதாரும்” போலே பிரியாதே விழுந்திருக்குமவர்களான “கலக்கமில்லா நல்தவ முனிவரா”லே.

(நெஞ்சில் மேவும் நல்ஞானி) “இது ஒரு ஜ்ஞாந வைபவமே” என்று இத்தையே பலகாலும் அவர்கள் சிலாகித்துக் கொண்டு போருகையாலே, அவர்கள் நெஞ்சிலே வைக்கப்பட்ட ஜ்ஞாந வைலக்ஷணயத்தையுடையராய். மேவுதல் - விரும்புதல்.

விளக்கம் - (திருவடிக் கீழ் விழுந்திருப்பார்) - நான்முகன் திருவந்தாதி (89) - பாற்கடலான் பாதம் வழுவா வகை நினைந்து - என்பதற்கு ஏற்ப அப்படிப்பட்ட ஸர்வேச்வரனுடைய திருக்கல்யாணகுணங்களை எப்போதும் அனுபவித்து அதில் ஈடுபட்டபடி, திருவாய்மொழி (6-10-10) - உன்னடிக் கீழ் அமர்ந்து புகுந்தேனே - என்பதற்கு ஏற்ப அவனுடைய திருவடிகளின் கீழே, பெரியதிருவந்தாதி (31) - நிழலும் அடிதாறும் - என்பது போன்று எப்போதும் விழுந்து கிடப்பவர்களாகிய, திருவாய்மொழி (8-3-10) - கலக்கமில்லா நல் தவ முனிவர் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ளவரால், (நெஞ்சில் மேவும் நல்ஞானி) - “இது மிகவும் சிறந்த ஒரு ஞான அனுபவம்” என்று இதனையே எப்போதும் அவர்கள் கொண்டாடியபடி உள்ளதால், அவர்களுடைய மனதில் வைக்கப்பட்ட ஞான மேன்மை கொண்டவர்களாக.

வ்யாக்யானம் - (நல் வேதியர்கள்) பரமவைதிகரானவர்கள். (தொழுந்திருப்பாதன்) “லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே” என்றும், “தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே” என்றும், “ப்ரணாமம் லக்ஷ்மண முநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணாது மாமகம்” என்றும், “ராமாநுஜம் யதிபதிம் ப்ரணமாமி மூர்த்தநா” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரணாமாத் யநுவர்த்தநங்களைப் பண்ணாநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையனான. (இராமாநுசனை) எம்பெருமானாரை. (தொழும் பெரியோர்) “நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா:” என்றும், “புணர்த்த கையனராய்” என்றும், “கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வகாலமும் ஸேவித்துக் கொண்டிரா நின்றுள்ள பெருமையையுடையவர்கள்.

விளக்கம் - (நல் வேதியர்கள்) - பரமவைதிகர்கள். (தொழும் திருப்பாதன்) - லக்ஷ்மணாய முநயே தஸ்மை நமஸ்குர்மஹே - லக்ஷ்மணமுநியாகிய உமக்கு நமஸ்காரம் - என்றும், தஸ்மை ராமாநுஜார்யாய நம: பரமயோகிநே - என்றும், ப்ரணாமம் லக்ஷ்மண முநி: ப்ரதிக்ருஹ்ணாது மாமகம் - எம்பெருமானாருக்கு எனது நமஸ்காரங்கள், அதனை அவர் ஏற்கிறார் - என்றும், ராமாநுஜம் யதிபதிம்

ப்ரணமாமி மூர்த்நா - யதிகளின் தலைவராகிய இராமாநுசரின் திருவடிகளில் பணிந்து - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப நமஸ்கரித்தல் முதலான பலவிதமான தொண்டுகளையும் செய்தபடி உள்ளதான திருவடிகளைக் கொண்டவராகிய. (இராமாநுசனை) - எம்பெருமானாரை. (தொழும் பெரியோர்) - நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா: - எப்போதும் தொழுதபடி - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-5) - புணர்த்த கையினராய் - என்றும், திருவாய்மொழி (6-1-1) - கைகள் கூப்பிச் சொல்லீர் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப எப்போதும் வணங்கியபடி உள்ள பெருமையைக் கொண்டவர்கள்.

வ்யாக்யானம் - (எழுந்திரைத்தாடுமிடம்) அவ்வருபவ ஜநிதமான ஹர்ஷம் உந்மஸ்தகமாய் அத்தாலே உடம்பு இருந்தவிடத்திலிராதே கிளர்ந்து, கடல் இரைத்தாப்போலே இரைத்துக் கொண்டு ஸஸம்ப்ரம வ்யாபாரங்களைப் பண்ணுமிடம். (அடியேனுக்கு இருப்பிடமே) “தன்னை உற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னை உற்றாட்செய்ய என்னை உற்றான்” என்கிறபடியே அவர்களுக்கு சரமாவதி தாஸனான அடியேனுக்கு வஸ்தவ்ய தேசம் “சிரீதரன் தொல்புகழ் பாடி கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகு கட்டுண்டு உழல்”கிற ப்ரதம பர்வநிஷ்ட்டரைப் போலே இச்சரம பர்வத்திலும், எழுந்து இரைத்து ஆடுமவர்கள் இருக்குமிடம் அடியேனுக்கு இருப்பிடம் என்கிறார். “யா வைகுண்ட கதா ஸுதா ரஸபுஜாம் ரோசேத நோசேதஸே”, “வாஸஸ்த்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாபாதி வைகுண்ட கல்பம்”, “வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (எழுந்து இரைத்து ஆடுமிடம்) - அப்படிப்பட்ட அனுபவத்தில் முலம் பிறந்ததாகிய மகிழ்ச்சியானது அளவில்லாததாக, அதன் விளைவாக சரீரமானது இருந்த இடத்தில் நிற்காமல் கிளர்ந்து, கடலானது ஓசை எழுப்பியபடி உள்ளது போன்று ஓசை எழுப்பியபடி, பரபரப்புடன் உள்ள செயல்களைச் செய்யும் இடம். (அடியேனுக்கு இருப்பிடமே) - இராமாநுச நூற்றந்தாதி (97) - தன்னை உற்றாட்செய்யுந் தன்மையினோர் மன்னு தாமரைத்தாள் தன்னை உற்றாட்செய்ய என்னை உற்றான் - என்பதற்கு ஏற்ப அவர்களுடைய அடியவனாகிய எனக்கு எப்போதும் வசிக்கத்தக்க இடம் ஆகும். திருவாய்மொழி (3-5-4) - சிரீதரன் தொல்புகழ் பாடி கும்பிடு நட்டமிட்டாடிக் கோகு கட்டுண்டு உழல் - என்பதற்கு

ஏற்ப பக்தியின் முதல் நிலையான ஸர்வேச்வரன் விஷயத்தில் கட்டுண்டு ஆடியபடி உள்ளவர்கள் போன்று, இந்த இறுதி நிலையான பாகவதர்கள் விஷயத்திலும் ஆடியபடி உள்ளவர்கள் இருக்கும் இடமே எனக்கு ஏற்ற இருப்பிடம் என்கிறார். யாவைகுண்ட கதா ஸுதா ரஸபுஜாம் ரோசேத நோசேதலே - ஸ்ரீவைகுண்டம் மற்றும் அதன் எஜமானன் ஆகிய சுவைகளைச் சுவைத்த பின்னர் எல்லையற்ற ஆனந்தம் கொண்டு - என்றும், வாஸஸ்த்தாநம் ததிஹ க்ருதிநாபாதி வைகுண்ட கல்பம் - மிகுந்த நன்மை செய்தவர்களுடைய இடமான ஸ்ரீவைகுண்டம் - என்றும், ஸ்ரீவசனபூஷணம் (275) - வஸ்தவ்யம் ஆசார்ய ஸந்நிதியும் - என்றும் கூறுவது காண்க.

106. இருப்பிடம் வைகுந்தம் வேங்கடம் மாலிருஞ் சோலையென்னும்

பொருப்பிடம் மாயனுக்கு என்பர் நல்லோர் அவை தன்னொடு வந்து

இருப்பிடம் மாயன் இராமாநுசன் மனத்து இன்று அவன் வந்து

இருப்பிடம் என்றன் இதயத்துள்ளே தனக்கு இன்புறவே

விளக்கவுரை - வியக்க வைக்கும் குணங்கள் மற்றும் ஸ்வரூபம் கொண்ட ஸர்வேச்வரன் மிகவும் விரும்பி வாசம் செய்யும் இடங்கள் - ஸ்ரீவைகுண்டம், திருமலை மற்றும் திருமாலிருஞ்சோலை ஆகும். இப்படிப்பட்ட இடங்களில் அவன் வாசம் செய்வதாக, அவனையே எப்போதும் அண்டி நிற்பவர்கள் கூறுவார்கள். ஆனால் அந்த ஸர்வேச்வரன் அதிக விருப்பத்துடன் எழுந்தருளியுள்ள இடம் எம்பெருமானாரின் இதயத்தில் ஆகும். இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானார் மிகவும் மனம் மகிழ்ந்து, இன்பத்துடன் வீற்றிருப்பது என்னுடைய இதயத்தில் ஆகும்.

அவதாரிகை - “எம்பெருமானார் திருவடிகளை ஆச்ரயித்த மஹாத்மாக்கள், அவர் தம்முடைய குணாநுபவ ஜநித ஹர்ஷ ப்ரகர்ஷத்தாலே களித்து ஸஸம்ப்ரம ந்ருத்தம் பண்ணுமிடம் தமக்கு வாஸஸ்த்தாநம்”, என்று கீழ்ப்பாட்டிலேயருளிச்செய்து, இப்பாட்டிலே, “வேதத்துப்ப்ரஹ்மணாதிகளாலே பரிசீலநத்தைப் பண்ணியிருக்கும்வர்கள் ஸர்வேச்வரனுக்கு உகந்தருளின நிலங்களாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீவைகுண்டம், வடதிருமலை, தென்திருமலை தொடக்கமான திவ்யஸ்த்தலங்களோடேகூட எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்திலே அவன்

மிகவும் விரும்பி வர்த்திக்குமாப்போலே, இப்போது அத்திவ்யதேசங்களோடும் அந்த திவ்யதேசங்களுக்கு நிர்வாஹகனான ஸர்வேச்வரனோடும் கூட வந்து எம்பெருமானார் தாமும் நிரதிசய ஸுகமாக எழுந்தருளியிருக்கிற ஸ்த்தலம், தம்முடைய திருவுள்ளம்” என்று அநுஸந்தித்து, ப்ரீதராகிறார்.

விளக்கம் - “எம்பெருமானாருடைய திருவடிகளை எப்போதும் அண்டியபடி நிற்கின்ற மஹாத்மாக்கள், எம்பெருமானாருசைய திருக்கல்யாணகுணங்களை அனுபவித்த காரணத்தால் பிறந்த மகிழ்ச்சியின் விளைவாகக் களித்து, பரபரப்புடன் உள்ள இடமே தனக்கு இருப்பிடம்”, என்று கடந்த பாசுரத்தில் அருளிச்செய்தார். இந்தப் பாசுரத்தில் வேதங்கள் மற்றும் அவற்றின் உபப்ருஹ்மணங்கள் ஆகியவற்றை ஆராய்ந்தபடி உள்ளவர்கள், ஸர்வேச்வரனுக்கு விருப்பமான இருப்பிடமாகக் கூறுவதான ஸ்ரீவைகுண்டம், வடதிருவேங்கடமலை, தென்திருமலையாகிய அழகர்கோயில் ஆகியவை தொடக்கமாக உள்ள திவ்யதேசங்களுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானாருடைய திருவுள்ளத்திலும் விரும்பி வசிக்கிறான். அதே போன்று அந்தத் திவ்யதேசங்கள், அந்தந்த திவ்யதேசங்களுக்கு நிர்வாஹகனாக உள்ள ஸர்வேச்வரன் ஆகியவற்றுடன் சேர்ந்து எம்பெருமானாரும் வந்து, எல்லையற்ற இன்பத்துடன் எழுந்தருளியிருப்பது தன்னுடைய திருவுள்ளம் ஆகும் என்று எண்ணி மகிழ்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வைகுந்தம்) “அவ்யாஹத ஸங்கல்பம் வஸ்து லக்ஷ்மீதரம் விது:” என்கிறபடியே ஸமஸ்த ஸங்கல்பங்களும் மாறாதே செல்லுகைக்குடலான தேசமாய், “நலமந்தமில்லதோர் நாடு” என்று சிலாகிக்கப்படுமதான ஸ்ரீவைகுண்டமும். அன்றிக்கே, தர்மபூத ஜ்ஞாநத்துக்கு திரோதாநமில்லாத தேசமென்னுதல். (வேங்கடம்) “கண்ணாவா னென்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பு” என்றும், “பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இரண்டு ப்ரஜையைப் பெற்ற மாதாவானவள் இருவர்க்கும் முலை கொடுக்கப் பாங்காக நடுவே கிடக்குமாப்போலே நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒக்க முகம் கொடுக்கக்காக அவன் நின்றருளின திருமலையும். (மாலிருஞ்சோலை யென்னும் பொருப்பிடம்) “புயல்மழை வண்ணர் புரிந்துறை கோயில்” என்றும்,

“வலம் செய்யும் வானோர் மாலிருஞ்சோலை” என்றும், “கிளரொளி சேர் கீழுரைத்த பேறு கிடைக்க வளரொளி மால் சோலைமலை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, திருமாலிருஞ்சோலை என்னும் பெயரையுடைத்தாய் ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தருளின்படியே உகந்து வர்த்திக்கைக்கு ஏகாந்த ஸ்த்தலம் என்று அவன் விருப்பத்தோடே வர்த்திக்கிற தென்திருமலையாகிற ஸ்த்தலமும். பொருப்பு - பர்வதம். இருப்பிடம் - ஆவாஸஸ்த்தாநம்.

விளக்கம் - (வைகுந்தம்) - அவ்யாஹத ஸங்கல்பம் வஸ்து லக்ஷ்மீதரம் விது: - எந்த இடத்தில் தடையற்ற ஸங்கல்பம் உள்ளதோ அங்கு அவன் மஹாலக்ஷ்மியுடன் உள்ளான் - என்பதற்கு ஏற்ப அனைத்துவிதமான ஸங்கல்பங்களும் நிறைவேறும்படியாக இருப்பதற்கு ஏற்ற இடமாகவும், திருவாய்மொழி (2-8-4) - நலம் அந்தமில்லதோர் நாடு - என்று கொண்டாடப்படுவதும் ஆகிய ஸ்ரீவைகுண்டமும். அல்லது தர்மபூத ஞானத்திற்கு எந்தவிதமான மறைவும் ஏற்படாதபடி உள்ள இடம் என்றும் கொள்ளலாம். (வேங்கடம்) - க திருவாய்மொழி (1-8-3) - கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்குத் தண்ணார் வேங்கட விண்ணோர் வெற்பு - என்றும், திருவாய்மொழி (3-3-8) - பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடமாமலை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து தாய் ஒருவள், அந்த இரண்டு குழந்தைகளும் தாய்ப்பால் பருகுவதற்கு ஏற்றபடி நடுவில் கிடப்பது போன்று நித்யஸூரிகளுக்கும் நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் ஒரே போன்று தனது திருமுகத்தை வெளிப்படுத்துவதற்காக நின்றருளும் திருவேங்கடத் திருமலையும். (மாலிருஞ்சோலை என்னும் பொருப்பிடம்) - திருவாய்மொழி (2-10-3) - புயல்மழைவண்ணர் புரிந்துறை கோயில் - என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-8) - வலம் செய்யும் வானோர் மாலிருஞ்சோலை - என்றும், திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி (20) - கிளரொளிசேர் கீழுரைத்த பேறு கிடைக்க வளரொளி மால்சோலைமலை - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப “திருமாலிருஞ்சோலை” என்ற பெயர் கொண்டதாகவும், ஆழ்வார் ப்ரார்த்தித்தற்கு ஏற்ப விருப்பத்துடன் வசிப்பதற்கு ஏற்ற இடமாகவும் உள்ளதான, அவன் விருப்பத்துடன் வசிக்கின்ற தென்திருமலை திவ்யதேசமும்.

வ்யாக்யானம் - (மாயனுக்கு), “யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ” என்றும், “ந மே விதுஸ் ஸுரகணா:” என்றும், “ப்ரபவந் ந மஹர்ஷய:” என்றும், “யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசிந்த்ய ஸ்வபாவனாய், “தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேதி” என்றும், “தானோருருவே தனி வித்தாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வ காரணபூதனாய் ஸ்வரூப ரூப குண விபூதிகளால் ஆச்சர்யபூதனான ஸர்வேச்வரனுக்கு. (நல்லோர்) “மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதிம் ஆச்ரிதா: பஜந்த்யநந்ய மநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம்” என்கிறபடியே பராவர தத்வ யாதாத்மய விதக்ரேஸரரான மஹர்ஷிகள். (என்பர்) சொல்லுவர்கள். “வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதஸ்ஸஹ” இத்யாதியாலே ப்ரதிபாதிப்பர் என்றபடி. அன்றிக்கே, (நல்லோர்) மயர்வற மதிநலமருளப் பெற்ற ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்வர்களென்றுமாம். “அயர்வறு மமரர்களதிபதி” என்றும், “திருமால் வைகுந்தம்” என்றும், “தெண்ணலருவி மணி பொன் முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தான்” என்றும், “வளரொளி மாயோன் மருவிய கோயில், வளரிளம் பொழில் சூழ் மாலிருஞ்சோலை” என்றும், “விண்டோய் சிகரத் திருவேங்கடம்” என்றும், “சீராருமாலிருஞ்சோலை” என்றும், “வேங்கடத்து மாயோன்” என்றும், “விரை திரை நீர் வேங்கடம்” என்றும், “மங்குல் தோய் சென்னி வட வேங்கடத்தான்” என்றும், “வெற்பென்றிருஞ்சோலை வேங்கடம்” என்றும் இத்யாதிகளிலே அருளிச்செய்வர்கள் என்றபடி.

விளக்கம் - (மாயனுக்கு) தைத்திரீயம் - யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ - அவனுடைய ஆனந்தத்தை அளவிட இயலாமல் வாக்கும் மனமும் திரும்பின - என்றும், ந மே விதுஸ் ஸுரகணா: - அவன் எங்குள்ளான் என்பதை நானும் தேவர்களும் அறியவில்லை - என்றும், ப்ரபவந் ந மஹர்ஷய: - அவன் எங்குள்ளான் என்பதை மஹரிஷிகளும் அறியவில்லை - என்றும், திருவாய்மொழி (1-9-6) - யவர்க்கும் சிந்தைக்கும் கோசரமல்லன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப சிந்தனைக்கும் எட்டாத இயல்பைக் கொண்டவனாகவும்; சாந்தோக்யம் (6-2-3) - தத் ஐக்ஷத பஹுஸ்யாம் ப்ரஜாயேதி - “நான் பலவாவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, படைத்தது - என்றும், திருவாய்மொழி (1-5-4) - தான் ஒரு ஒருவே தனி வித்தாய் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ளவனாகவும்,

ஸ்வரூபம் ரூபம் குணங்கள் மற்றும் விபூதிகளால் வியக்க வைப்பவனாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனுக்கு. (நல்லோர்) – கீதை (9-13) – மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த்த தைவீம் ப்ரக்ருதிம் ஆச்ரிதா: பஜந்த்யநந்ய மநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம் – அர்ஜுனா! தெய்வீகமான தன்மையைக் கொண்டவர்கள் என்னையே அனைத்து உயிர்களுக்கும் எப்போதும் உள்ள நிலையான காரணம் என்றும், அழிவற்றவன் என்றும் அறிந்து, மற்ற எதிலும் நாட்டம் கொள்ளாத மனத்துடன் இடைவிடாமல் வழிபடுகிறார்கள் - என்பதற்கு ஏற்ப உயர்ந்த ப்ரஹ்மத்தை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தவர்களாகிய மஹரிஷிகள். (என்பர்) – உரைப்பர். அதாவது, லைங்கபுராணம் – வைகுண்டேது பரேலோகே ஸ்ரீயாஸார்த்தம் ஜகத்பதி: ஆஸ்தே விஷ்ணுரசிந்த்யாத்மா பக்தைர் பாகவதஸ்ஸஹ – ஸ்ரீவைகுண்டம் என்னும் உயர்ந்த இடத்தில் மஹாவிஷ்ணு, மஹாலக்ஷ்மியுடனும் தனது பக்தர்களுடனும் சேர்ந்து உள்ளான் – என்பது போன்று வாக்கியங்களால் வெளிப்படுத்துவார்கள் என்று கருத்து. (நல்லோர்) – அல்லது, “மயர்வறமதிநலம் அருளப்பெற்ற ஆழ்வார்கள்” என்றும் கூறலாம். திருவாய்மொழி (1-1-1) – அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி – என்றும், திருவாய்மொழி (10-7-8) – திருமால் வைகுந்தம் – என்றும், திருவாய்மொழி (6-10-3) – தெண்ணல் அருவி மணி பொன் முத்தலைக்கும் திருவேங்கடத்தான் – என்றும், திருவாய்மொழி (2-10-1) – வளரொளி மாயோன் மருவிய கோயில் வளரிளம் பொழில்சூழ் மாலிருஞ்சோலை – என்றும், திருவாய்மொழி (1-10-4) – விண்டோய்சிகரத் திருவேங்கடம் – என்றும், சிறியதிருமடல் – சீராரு மாலிருஞ்சோலை – என்றும், பெருமாள் திருமொழி (4-4) – மாயோன் வேங்கடத்து – என்றும், மூன்றாம் திருவந்தாதி (62) – விரை திரை நீர் வேங்கடம் – என்றும், நான்முகன் திருவந்தாதி (43) – மங்குல்தோய் சென்னி வடவேங்கடத்தான் – என்றும், இரண்டாம் திருவந்தாதி (54) – வெற்பென்றிஞ்சோலை வேங்கடம் - என்றும் உள்ள பல பாசுரங்கள் மூலம் அருளிச்செய்வர் என்று கருத்து.

வ்யாக்யானம் - (அவை தன்னொடும்) அந்த வைகுண்டம், வேங்கடம், மாலிருஞ்சோலை தொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடேகூட. (வந்து) “அழகிய பாற்கடலோடும்” என்கிறபடியே அந்த திவ்யதேசங்களில் அவரைப் பெறுகைக்கும் ஜகத்ரக்ஷணம் பண்ணுகைக்கு முறுப்பாகையாலே அந்த க்ருதஜ்ஞாதையாலும்

தனக்கு ப்ராப்யரான இவர்தம்முடைய ப்ரீதி விஷயங்களாகையாலும் அவற்றைப் பிரியமாட்டாதே, அத்திவ்யதேசங்களோடே கூடத் தானே வந்து. (மாயன்) “ஸுவயன்” என்னும்படி நிரதிசய போக்யனான ஸர்வேச்வரனுக்கு, “ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ மே மதம்” என்று அவன்றானே சொல்லும்படி தாரகமாயிருக்குமவர். அன்றிக்கே, “எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய்” என்கிறபடியே ஸர்வேச்வரன் தானே வந்து உபகரித்து “படாதன பட்டு” உபதேசித்தாலும் திருந்தாத ப்ராக்ருத ஜகங்களையெல்லாம் அநாயாஸேந திருத்திப் பணி கொண்ட ஆச்சர்ய பூதர் என்னுதல். (இராமாநுசன்) இப்படிப்பட்ட எம்பெருமானாருடைய. (மனத்து) திருவுள்ளத்திலே வாஸஸ்த்தாநமாக எழுந்தருளியிருந்தார் என்றபடி. (இன்று) அடியேனை அந்தரங்கனாகக் கைக்கொண்ட இப்போது.

விளக்கம் - (அவை தன்னொடும்) - அந்த ஸ்ரீவைகுண்டம், திருவேங்கடம், திருமாலிருஞ்சோலை தொடக்கமாக உள்ள திவ்யதேசங்களுடன் சேர்ந்து. (வந்து) - பெரியாழ்வார் திருமொழி (5-2-10) - அழகிய பாற்கடலோடும் - என்பதற்கு ஏற்ப அந்தத் திவ்யதேசங்களில் எம்பெருமானாரை அடைவதற்காகவும், ஜகத்ரக்ஷணம் செய்வதற்கு ஏற்றபடி உள்ளதான க்ருபையாலும், தனக்கு அடையத்தக்கவராக உள்ள எம்பெருமானாருக்கு மிகவும் விருப்பமான விஷயங்களாக உள்ளதாலும், அவற்றை விட்டுப் பிரிய மனம் இன்றி, அந்தத் திவ்யதேசங்களுடன் சேர்ந்து தானே வந்து, (மாயன்) - திருவாய்மொழி (1-9-1) - ஸுவயன் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற இனிமை கொண்ட ஸர்வேச்வரனுக்கு, கீதை (7-18) - ஜ்ஞாநீ து ஆத்ம ஏவ மே மதம் - அந்த ஞானி எனது ஆத்மாவாகவே உள்ளான் - என்று அவனே உரைப்பது போன்று அவனுக்கும் பிழைக்க வழியாக உள்ளவர். அல்லது திருவிருத்தம் (1) - எந்நின்ற யோநியுமாய்ப் பிறந்தாய் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் வந்து உபகாரம் செய்து, திருவாய்மொழி (7-5-2) - படாதன பட்டு - என்பதற்கு ஏற்ப உபதேசம் செய்தாலும் திருந்தாத இந்த உலகில் உள்ள மனிதர்கள் அனைவரையும் மிகவும் எளிதாகத் திருத்தி வியக்கவைப்பராகிய எம்பெருமானாருடைய. (மனத்து) - திருவுள்ளத்தில் தனக்கு இருப்பிடமாகக் கொண்டு எழுந்தருளியிருந்தார். (இன்று) - அடியேனைத் தனது அந்தரங்க சிஷ்யனாக ஏற்ற இன்று.

வ்யாக்யானம் - (என்றனிதயத்துள்ளே) தம்முடைய திருவுள்ளம்போலே பக்தி ரஸ ஸந்துக்ஷிதமாய், நிச்சலமாய், விஷய விரக்தமாயிருக்கை யன்றிக்கே, கஷ்கமாய் சஞ்சலமாய் விஷய ஸங்கியான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. (தனக்கு இன்புறவே) அந்த எம்பெரு மானார் தமக்கு, “யமைவைஷ வ்ருணு தேந லப்ய:” என்னும்படியான நிரவதிக ப்ரீதியோடே எழுந்தருளியிருக்குமிடம். காமிநி உடம்பிலழுக்கை காழகன் உகக்குமாப்போலே, என் பக்கல் வ்யாமோஹத்தாலே என் ஹ்ருதயத்தை விட்டு மற்றொன்றை விரும்பார் என்றபடி. “உச்சியுள்ளே நிற்கும்” என்னும்படி ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வார் திருமுடிக்கவ்வருகு போக்கில்லையென்று அங்கே தானே நின்றாப்போலே எம்பெருமானாரும் இவர் திருவுள்ளத்துக்கவ்வருகே போக்கொன்றில்லை என்று திருவுள்ளமாய், அங்கே தானே ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்ட்டையாக வெழுந்தருளியிருந்தார் காணும்.

விளக்கம் - (என் தன் இதயத்துள்ளே) - தனது திருவுள்ளம் போன்று பக்திரஸம் மேன்மேலும் பொங்கியபடியும், அசையாதபடியும், உலகவிஷயங்களில் விரக்தி கொண்டபடியும் இல்லாதபடி, களங்கம் கொண்டதும் சஞ்சலத்துடன் கூடியதும் உலகவிஷயங்களில் ஈடுபட்டபடி உள்ளதும் ஆகிய எனது இதயத்தில். (தனக்கு இன்புறவே) - அந்த எம்பெருமானாருக்கு. யம் ஏவ ஏஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய: - அவன் யாரைத் தேர்ந்தெடுக்கிறானோ அவனாலேயே அடையப்படுகிறான் - என்பதற்கு ஏற்ப எல்லையற்ற மகிழ்வுடன் எழுந்தருளி இருக்கக்கூடிய இடம். தனது விருப்பமான பெண்ணின் உடல் வியர்வையைக்கூட விரும்பும் காதலன் போன்று, என்னிடம் உள்ள மயக்கம் காரணமாக எனது இதயத்தை விட்டு மற்ற எதனையும் விரும்பமாட்டார் என்று கருத்து. திருவாய்மொழி (1-9-11) - உச்சியுள்ளே நிற்கும் - என்பதற்கு ஏற்ப ஸர்வேச்வரன் ஆழ்வார் திருமுடியை விட்டு அகல்வதற்கு வேறு இடம் இல்லை என்று நின்றது போன்று எம்பெருமானாரும் அமுதனாருடைய திருவுள்ளத்தை விட்டு அகல்வதற்கு வேறு இடம் இல்லை என்று நிற்பதாக இவர் எண்ணுகிறார்; அங்கு தாவரம் போன்று அசையாமல் இருந்தார் என்று இருக்கிறார்.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்

ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்